

บทนำ

หนึ่งตะวัน ธนโกคินนั่งอยู่บนโซฟาตัวยาวสีควีนบุหรี เบื้องหน้า
ห่างออกไปพอสมควรเป็นโทรทัศน์จอยักษ์ซึ่งเวลานี้เปิดรายการข่าวยามเช้า
เอาไว้ ผู้ประกาศข่าวหญิงกำลังส่งเสียงเจ็ดยาว หากสมมติของเขาก็หาได้
อยู่ที่เสียงของหล่อน ดวงตาสีนิลคมกริบตัวตมองไปทางบันไดฝั่งซ้ายของ
ห้องเป็นระยะ ไบหน้าหล่อเหลาเริ่มมีร่องรอยของความหงุดหงิดรำคาญ
ปรากฏให้เห็น ทว่าก่อนที่เขาจะลุกขึ้นจากโซฟา ร่างระหงในชุดนอนแบบ
เสื้อเชิ้ตตัวยาวคลุมมาถึงกลางขาอ่อนบนก็นวดขนาดลงบันไดมา

"พีเดีย ปานนี้แล้วยังไม่กินข้าวเช้าอีกหรือ" บุหลันกัลยาปิดปากหาว
มาตลอดทางลงบันได พอลงมาถึงชั้นล่างแล้วเห็นชายหนุ่มนั่งหน้าบูตอยู่ที่
โซฟาจึงเอ่ยถามพร้อมกับเลิกคิ้วแสดงความแปลกใจ

"มีอะไรให้กินที่ไหนล่ะ" เขาสวนกลับทันควัน

"อ้าว ที่เดือนทำให้ตื้อเย็นไว้เนี่ยหมดเกลี้ยงแล้วหรือ"

"เกลี้ยง! นี่ไม่ได้เปิดตู้เย็นดูเลยหรือไง"

"อ้อ ก็พักนี้เดือนยุ่งๆ" หญิงสาวไหวไหวเหมือนจะบอกว่าโทษเป็น
ความคิดหล่อนไม่ได้ "แต่จริงๆ พีเดียก็เอาขนมปังมาโยนใส่เครื่องปั่นขนมปัง

ก็ได้" ครีวคงไม่ระเบิดหรอก"

"ก็มันหน้าที่ของเดือน เราตกลงกันแล้วไม่ใช่หรือไง" หนึ่งในตะวันถามเสียงเข้ม

"ค่าๆ" บุหลันกัลยาลากเสียงพร้อมกับกลอกตา สองขาก้าวตรงไปยังครีว "วันนี้กินขนมปังแฮมชีสแล้วกัน สายป่านี่แล้ว"

พูดอย่างกับเขาเป็นคนตื่นสาย ชายหนุ่มมองตามอีกฝ่ายไปอย่างอ่อนใจ เมื่อเห็นว่าหล่อนไปเปิดตู้เย็นเขาจึงหันกลับมามองจอโทรทัศน์ คราวนี้มีสมาธิฟังข่าวสารบ้านเมืองมากขึ้น

หลังจากแม่เสียชีวิตไปด้วยโรคมะเร็งเมื่อสองปีก่อน หนึ่งในตะวันกับบุหลันกัลยาก็ย้ายจากบ้านหลังใหญ่มาอยู่ที่คอนโดฯ ใจกลางเมืองแทน นอกจากบ้านเดิมจะมีขนาดใหญ่โตเกินความจำเป็นแล้ว ที่ตั้งของมันยังอยู่ไกลจากทั้งตึกบริษัทของเขาและมหาวิทยาลัยของน้องสาว และด้วยความที่รู้จักกับทีเวลลอปเปอร์ เขาเลยจัดแจงจองเพนต์เฮ้าส์ตั้งแต่ตึกยังไม่ได้สร้างตามแปลนเดิมคอนโดมิเนียมนี้จะมีเพนต์เฮ้าส์ในลักษณะดูเพล็กซ์สองห้องที่สองฝั่งตึก เขาจึงซื้อทั้งสองห้องแล้วสั่งให้สร้างรวมเป็นห้องเดียว โดยให้มีพื้นที่ส่วนกลางที่เขากับน้องสาวใช้ร่วมกัน เช่น ห้องรับแขก ห้องครัวใหญ่ ห้องอาหาร รวมถึงระเบียงกว้างที่ด้านนอก ส่วนพื้นที่ที่เหลือก็แบ่งเป็นสองฝั่งเหมือนเป็นบ้านหลังเล็กๆ ของเขากับน้องสาวที่ต่างฝ่ายสามารถตกแต่งทำห้องได้ตามใจชอบ

เงินที่ใช้ซื้อเพนต์เฮ้าส์นี้เป็นเงินมรดก เขากับน้องสาวใช้เงินส่วนตัวออกกันคนละครึ่งและถือกรรมสิทธิ์ร่วมกัน ส่วนค่าตกแต่งรวมถึงค่าใช้จ่ายอื่นๆ ตั้งแต่มาอยู่ที่นี่เขาเป็นคนออกให้น้องทั้งหมด โดยมีเงื่อนไขว่าหล่อนจะต้องเป็นคนทำอาหาร เนื่องจากเขาไม่ชอบสั่งอาหารจากร้าน ครั้นจะจ้างแม่ครัวเขาก็รำคาญ ที่สำคัญคือถึงจะเห็นบุหลันกัลยาดูเปรี้ยวๆ แบบนี้ แต่หล่อนทำอาหารเก่งอย่าบอกใคร

หนึ่งตะวันค่อนข้างยุ่งกับงาน น้องสาวก็เรียน เวลาไม่ค่อยตรงกัน เขาเลยคิดว่าอย่างน้อยที่สุดควรมีเวลาครอบครัวในช่วงมื้อเย็น ยกเว้นใครมีธุระ หรืออย่างมื้อเช้าเขาก็หยวนๆ ให้หล่อนทำอาหารเตรียมใส่กล่องแช่เย็นไว้เพื่อเอามาอุ่นกินในตอนเช้าด้วยกัน เนื่องจากเขาอยากให้น้องมีเวลานอนเพิ่มอีกสักชั่วโมงมากกว่า ตัวเขาไม่ได้เรื่องมากกับอาหาร แต่อยากกินข้าวกับน้องเท่านั้น ซึ่งตอนที่บุหลันกัลยาเรียนอยู่ก็ไม่มีปัญหาอะไร ส่วนใหญ่หล่อนมีเรียนเช้าจึงต้องตื่นมากินข้าวเช้ากับเขาเป็นปกติ แต่พอเรียนจบสายก็เริ่มออก หล่อนเริ่มไปไหนมาไหนวุ่นวายไปหมด บางครั้งก็ไม่ยอมตื่นเสียเฉยๆ จนเขาต้องไปขุดหล่อนออกจากเตียง

ถึงปกติจะค่อนข้างให้อิสระกับน้อง หากถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเวลาของครอบครัวเขาก็ไม่ยากปล่อยปละ

"พีเดีย เสร็จแล้วค่า"

เสียงเรียกลอยมา หนึ่งตะวันจึงกรี๊ดเปิดโทรทัศน์เครื่องใหญ่พร้อมกับเปลี่ยนไปเปิดเครื่องเล็กที่แขวนผนังอยู่ตรงห้องอาหารแทน ความจริงแล้วจากโต๊ะอาหารก็สามารถดูโทรทัศน์เครื่องใหญ่ได้ เนื่องจากพื้นที่ส่วนกลางเปิดโล่งเชื่อมกันหมด แต่โทรทัศน์เครื่องเล็กจะอยู่ในมุมที่เหมาะสมกว่าตอหนึ่งกิน

"เมื่อคืนกลับมาก็โง่ง" ชายหนุ่มถามขณะดึงเก้าอี้ออกมาหนึ่ง อาหารที่รออยู่เบื้องหน้าคือขนมปังแฮมชีสตามทีหล่อนประกาศไว้ นี่เป็นเมนูประจำวันยามเร่งรีบเพราะมันทำง่ายมาก แค่เอาแฮมมาแปะบนขนมปัง ตามด้วยผักและชีสขูด เอาเข้าเครื่องปิ้งสักพักก็พร้อมกินแล้ว

สำหรับเขาแล้วข้อตกลงก็คือข้อตกลง เมื่อตกลงกันไว้ว่าบุหลันกัลยาเป็นคนทำอาหาร มันก็ต้องเป็นไปตามนั้น...อีกอย่างเขาเป็นคนที่ไม่ถูกโฉลกกับการทำครัวอย่างรุนแรง เต๋ยวเกิดเครื่องปิ้งระเบิดขึ้นมาหล่อนก็จะมาโวยวายใส่เขาอีก

"ก็เกือบตีหนึ่ง กว่าอีเวนต์จะเลิกก็ห้าทุ่มแล้ว ทีนี้เมื่อคืนมันเป็นเดินแบบเครื่องเพชร ก็ต้องรอเช็กข้าวของให้เรียบร้อยอีก...พีเดียน่าจะไปเชียร์เดือนม้ง"

บุหลันก็ลยาเพิ่งเรียนจบเมื่อไม่นานนี้เอง ตอนนี้อยู่ระหว่างรอรับปริญญา ความจริงหล่อนควรจะเข้าไปช่วยงานที่บริษัทได้แล้ว แต่หล่อนก็บอกว่าขอพักสักนิดก่อน ทุกวันนี้นอกจากเที่ยวเล่นกับเพื่อนแล้วหล่อนก็รับงานเดินแบบถ่ายแบบไปงานอีเวนต์ตามประสาเซเลบริตี้คนดังเพื่อเป็นค่าขนม เนื่องจากตอนนี้เขาไม่ได้ให้เงินเดือนหล่อนใช้เหมือนตอนเรียนแล้ว และหล่อนก็ไม่อยากไปเบิกเงินมรดกมาใช้ ซึ่งเรื่องนี้เขาก็เห็นว่าดีแล้ว

"ถ้าไปก็ต้องรอกลับพร้อมกันแล้วพีก็ต้องนอนดึก วันนี้พีมีประชุมเช้า"

"แหม สามีคุณจอมนางเจ้าของงานก็เพื่อนพีเดียนี่นา...อ้อ แต่ดีแล้ว ไม่งั้นพีเดียมีสิทธิ์เสียทรัพย์" บุหลันก็ลยาหัวเราะคิกคัก "เมื่อคืนเขาถือกันให้แซ่ตว่าคุณอคินซื้อเครื่องเพชรให้สาวสวย...คุณอคิน คาร์ลตันนะ พีเดียจำได้ใช่ไหม"

"จะลืมได้ไง แต่พักหลังเขาเจียบๆ ไปไม่ค่อยโผล่มาให้เห็น นี่ไปงานเมื่อคืนด้วยหรอ?" หนึ่งในวงเล็กก็อย่างประหลาดใจ

อคิน คาร์ลตันเป็นนักธุรกิจและนักลงทุนที่มีชื่อเสียงระดับโลก ปกติอยู่อเมริกาแต่จู่ๆ ก็มาเมืองไทย ใครๆ ก็อยากรู้จักอคินทั้งนั้น ตัวเขาเองก็เช่นกัน ช่วงแรกก็ฝ่ายออกเที่ยวเป็นหนุ่มสังคมเต็มที ทว่าอยู่ดีๆ ก็เก็บตัวเจียบหายไปจากวงสังคมเสียเฉยๆ

"เขาเป็นเพื่อนคุณกรกับคุณจอมนางไง แต่เหมือนเมื่อคืนเขามาหาสาวสวยที่คุณจอมนางเชิญมาเดินแบบ ถือกันว่าเขาซื้อเครื่องเพชรแปดหลักให้คนนี้แหละ ชื่ออินทุนิภา ซีอีโอของศตวรรษที่ทำพวกตึกสำนักงานให้เขา เขาก็ไม่ค่อยออกงานแต่พีเดียก็น่าจะรู้จักนะ แถมคุณอินทุนิภาคนนี้เพิ่งมีข่าว

จะแต่งงานกับผู้ชายอีกคนด้วย เลยยิ่งเฝ้าที่กันสนุกใหญ่*"

บุหลันก็လာเล่าเจ๊อัย ทว่าพอเห็นพี่ชายก้มหน้าก้มตาकिनตามประสาผู้ชายที่ไม่สนใจข่าวซุบซิบ หล่อนก็ย่นจมูกน้อยๆ...เขาชอบบ่นว่าหล่อนชอบสนใจเรื่องไร้สาระ ขณะที่หล่อนคิดว่ารู้เรื่องพวกนี้ไว้อาจะมีประโยชน์ก็ได้

"ที่เดือนบอกว่าพี่เคยมีสิทธิ์เสียทรัพย์เพราะเมื่อคืนแฟนนางแบบของพี่เคยก็ไปเดินแบบด้วย พวกสาวๆ พอได้ยินว่ามีกาเพ่เกิดขึ้นก็พากันว่อนตมั่ง"

"จอยไม่ใช่แฟนพี่" หนึ่งตะวันเงยหน้าขึ้นจ้องน้องสาวจนได้

"อ้อ ค่ะๆ ไม่ใช่แฟน แต่ก็กั้แล้วกั้นอนด้วยกันเฉยๆ"

"เดือน" พี่ชายเรียกเสียงเข้ม หากหล่อนก็ย่นลอยหน้าลอยตาकिनขนมบั้งต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"หรือว่าไม่จริงละ"

คราวนี้หนึ่งตะวันต้องผ่อนลมหายใจออกมา จะปฏิเสธก็พูดไม่ออก เนื่องจากมันเป็นเรื่องจริง

ที่ผ่านมาเขามีความสัมพันธ์จริงจ้งอยู่บ้าง ซึ่งเขาก็จะพาทุกคนที่เขาคิดจ้งจ้งด้วยมาเจอครอบครัว แต่สุดท้ายความสัมพันธ์ที่เขาคิดจะจ้งจ้งเหล่านั้นก็จบลง ส่วนจินดาพรหรือจอย นางแบบในบทสนทนาเมื่อครูนั้ เขาไม่เคยพามาเจอน้องสาวและไม่คิดจะพามาด้วย แม้เขาจะคงหล่อนมาพักหนึ่งแล้วก็ตาม

อันที่จริงจินดาพรก็ไม่แ่ หล่อนเป็นผู้ใหญ่และไม่เง่เง่า นอกจากเป็นนางแบบและรับงานอื่นในวงการบันเทิงแล้วหล่อนก็มีธุรกิจร้านอาหาร ไม่เคยแสดงเจตนาว่าหวังเงินทองข้าวของจากเขาเหมือนผู้หญิงบางคนที่ผ่านมา

* ติดตามเรื่องราวของกั้กั้การกั้กับเพชรจอมนางได้ใน 'รักร้ายละลายใจ' และเรื่องราวของคินกับอินทนิภาได้ใน 'รักโดยสมัครใจ'

แต่ประเด็นก็คือเขากับหล่อนพบกันในงานเลี้ยงแห่งหนึ่ง แอลกอฮอล์ช่วยกระตุ้น จากนั้นเขากับหล่อนก็ไปจบลงบนเตียงอย่างรวดเร็ว

พูดตามจริงหนึ่งตะวันไม่คิดอยากได้ผู้หญิงที่ง่ายขนาดนี้เป็นแม่ของลูก เขาไม่ได้ตั้งใจจะควงหล่อนนานเสียด้วยซ้ำ หากเพราะหล่อนหนึ่งๆ และไม่ได้เรียกร้องแสดงความเป็นเจ้าของ ไม่แม้แต่ทวงถามถึงสถานะความสัมพันธ์ที่ชัดเจน เรื่องระหว่างเขากับหล่อนจึงยังดำเนินมาจนถึงวันนี้

"เอาเหอะ เดือนไม่ยุ่งเรื่องส่วนตัวของพี่เดย์หรอก" บุหลันก็ลยาพูดเมื่อเห็นว่าพี่ชายเงิบไป ปกติพวกหล่อนพี่น้องไม่ก้าวท้าวเรื่องส่วนตัวกันอยู่แล้ว ยกเว้นถ้าเห็นอะไรไม่เข้าที่จึงค่อยเตือนกัน "แต่ยังไงเดือนก็อยากให้พี่เดย์จริงจังกับใครซักคนเสียทีนะ นี่จะสามสิบแล้วนะคะคุณพี่"

"ก็มันยังไม่เจอคนคนนั้นจะให้พี่ทำไง แต่งงานไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะ"

"แล้วนี่ถ้าสมมติเดือนแต่งงานก่อนแล้วใครจะทำอาหารให้พี่เดย์กินเนี่ย อดตายแหงๆ"

"นั่นเดือนก็ไม่ต้องย้ายออก ถ้าใครมาขอเดือนแล้วไม่ยอมย้ายมาอยู่ที่นี้ พี่จะไม่ยอมยกเดือนให้"

"โอ๊ย อะไรของพี่เดย์เนี่ย" บุหลันก็ลยาโวยวาย หากพี่ชายก็ไม่นำพาลูกขึ้นจากโต๊ะอาหารพร้อมยกจานเปล่าไปวางตรงอ่างล้างจาน

"วันนี้จะออกไปข้างนอกหรือเปล่า"

"ก็ว่าจะออก แต่อาจจะสายๆ พักก่อน" หญิงสาวกลับเข้าสู่โหมดปกติ หล่อนรู้ว่าเมื่อครู่พี่ชายแค่พูดเล่น แถมเอาเข้าจริงก็อาจเป็นหล่อนเองนี่แหละ ที่ทิ้งเขาไม่ลง

อย่างไรก็ดีเหลือกันแค่สองพี่น้อง ถ้าเกิดพอดีพอร้ายหล่อนแต่งงานก่อนจริงๆ หนึ่งตะวันก็ต้องอยู่คนเดียว

โอ๊ย นี่จะไปหาผู้หญิงดีๆ ที่ไหนมาให้พี่เดย์ได้บ้างเนี่ย!

"ถ้าว่างก็แวะเข้าไปดูๆ ที่บริษัทบ้าง อย่าลืมนะว่าพี่ให้เดือนพักแค่นี้"

วันรับปริญญา"

"คำ ไม่ลืมหรอกนำ พักนี้เดือนก็เข้าไปบ่อยอยู่นะ" บุหลันก็ลยากลอกตา พี่ชายเป็นพวกจริงจิงกับคำมันสัญญามากแค่นี้ ใครจะรู้ดีเท่ากับคนในครอบครัวอย่างหล่อน

"งั้นพี่ไปนะ เจอกันตอนเย็น นอกจากข้าวเย็นแล้วก็ทำมือเข้าไว้ด้วย"

"พี่เดย์นี่!" น้องสาวตัวดีสายตาค้อนขยับ หล่อนเพิ่งตื่นไม่ถึงชั่วโมงดี เขาก็โยนงานใส่หัวหล่อนไม่รู้ก็อย่างแล้ว...ดวงตาคู่สวยเหลือบมองตาม พี่ชายเดินย้อนกลับไปทางห้องรับแขก ก่อนที่หล่อนจะนึกขึ้นได้ "เออ พี่ในดี จะกลับมาอยู่ไทยเป็นหลักเหมือนเดิมแล้วใช่ไหม วันก่อนเดือนเจอแก๊งของพี่เดย์แล้วพี่ๆ เขาคุยให้ฟัง"

"เหมือนจะเป็นงั้น" หนึ่งตะวันหยุดยั้งแล้วหันมามองดวงหน้าสวยคมของน้อง "อยากรู้ซัวร์ๆ ก็โทรหาสิ"

"ไม่เอา โทรหาผู้ชายก่อนมันไม่งาม" บุหลันก็ลยาลอยหน้าลยตา แล้วหันกลับไปแตะขนมปังของตัวเองต่อ

หนึ่งตะวันถอนหายใจ จากนั้นก็เดินออกจากห้องไปเข้าลิฟต์ส่วนตัวของชั้นเพนต์เฮาส์โดยไม่พูดอะไรอีก...รัตติพงศ์หรือไนต์คือเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยของเขา ช่วงหลังๆ อีกฝ่ายไปอยู่เมืองนอกแทบไม่ได้กลับไทยเลย เมื่อไม่นานมานี้รัตติพงศ์เพิ่งถอนหมั้นและกำลังจะกลับมาอยู่เมืองไทย

เมื่อเป็นเพื่อนสนิท รัตติพงศ์ก็ยอมต่อรูจักครอบครัวธนโกศินของเขาด้วย หมอนั้นสนิทสนมกับบุหลันก็ลยามาตั้งแต่หล่อนยังใช้คำนำหน้าว่าเด็กหญิง ระหว่างทั้งสองคนนี้มีเรื่องราวน่าสนใจทีเดียว

ก็ต้องรอดูต่อไปว่าสุดท้ายคุณี่จะเป็นอย่างไร...

บทที่ 1

สายใยแห่งโชคชะตา

พริมาภาเปิดประตูเข้าสู่ห้องพัก เธอหันไปลงกลอนที่ติดตั้งไว้หลายชั้น แม้จะเป็นนอร์ดเมนต์สำหรับผู้หญิงโดยเฉพาะแต่เธอก็ไม่ยากประมาณ เมื่อเรียบร้อยแล้วเธอก็จึงหมุนกายเดินไปทิ้งตัวนั่งตรงขอบเตียงอย่างอ่อนล้า วันนี้มีญาติห่างๆ คนหนึ่งนัดเธอออกไปพบ และหัวข้อสนทนาก็ถ่วงอยู่ในอกของเธอจนถึงเวลานี้

'ฉันอยากให้เธอไปสมัครเป็นเลขาฯ ที่บริษัทธนโกคิน ที่นั่นกำลังรับสมัครเลขาฯ ให้เด็กเดือนคนนั้น' นางลักษณะประกาศเกือบจะทันทีที่เธอนั่งลงบนเก้าอี้ในร้านอาหาร

'คะ?'

'ฉันต้องการให้เธอไปสืบความลับที่นั่น!'

พริมาภาเมินง จนนั่งฟังต่อไปอีกพักเธอก็จึงกระจำใจ... ครอบครวัของนางลักษณะทำธุรกิจหลายอย่าง หนึ่งในนั้นคือธุรกิจด้านเครื่องนุ่งห่มซึ่งเป็นธุรกิจที่ครอบครัวธนโกคินทำก่อนมานานแล้ว หากธุรกิจนี้ก็กว้างมากและเท่าที่ฟังดูธุรกิจของทั้งสองบริษัทก็ทับซ้อนกันแค่นิดเดียวตรงที่รับจ้างผลิตเสื้อผ้าเหมือนกัน ต่างกันที่ทางธนโกคินมีแบรนด์ที่เข้มแข็งเป็นของตัวเอง

ในหลายระดับ ขณะที่ฝั่งนางลักษณะเพิ่งขยับมาสร้างแบรนด์ของตัวเองได้ไม่นาน กระนั้นดูอย่างไรทั้งสองบริษัทก็ไม่น่าจะมีการกระทบกระทั่งทางธุรกิจกันได้เลย

ที่ว่าหลังจากนั้นอีกพักหนึ่ง หญิงสาวก็จับใจความได้ว่าประเด็นสำคัญที่กระตุ้นให้ครอบครัวของนางลักษณโภธรค์เด่นน่าจะเป็นเรื่องที่นักัสสร ลูกสาวของหล่อนโดนหนึ่งตะวันหักอกในแบบที่ทำให้หล่อนเสียหายอย่างร้ายกาจและโดนชูปชบิณินทาจนถึงวันนี้ จนทำให้พวกเขาเกิดความคิดอยากจะทำเอาคืนหล่อนไม่ได้พูดเรื่องนี้ออกมาชัดๆ หากเธอเคยได้ยินข่าวนี้มาพักหนึ่งแล้วจึงพอจับมาปะติดปะต่อได้

'ถ้าได้เป็นเลขชาย ผู้บริหาร เธอก็ต้องมีทางเข้าถึงข้อมูลหลายอย่าง... ฉันต้องการข้อมูลลับของบริษัทนั้น!' นางลักษณประกาศ

'ข้อมูลลับ...อะไรเธอคะ' ปริมาภาถามเสียงค่อย

'ไว้ถ้าเธอเข้าไปทำงานได้แล้วฉันถึงจะบอก' ญาติห่างๆ ของเธอบอกเสียงสละ 'แล้วถ้าเธอทำได้สำเร็จฉันจะให้เธอสองล้าน!'

สองล้าน...จำนวนเงินสะกดเธอเอาไว้ แน่นนอน เธอทราบว่าจะทำไม่อีกฝ่ายจึงยื่นข้อเสนอด้วยตัวเลขนี้ หากเธอนึกไม่ถึงว่านางลักษณจะลงทุนขนาดยอมจ่ายเงินหลักล้าน...แต่พอมานึกดู ถ้าได้ข้อมูลลับทางธุรกิจมาจริงๆ บริษัทของหล่อนก็อาจทำเงินได้เกินสองล้านมาก

'ถ้าเธอไปสมัครเป็นเลขชาย ได้สำเร็จฉันจะให้เธอเลยทันทีห้าหมื่น!' อีกฝ่ายโผล่ขึ้นมา ไม้รู้เพราะเห็นเธอเจียบไปนานหรือเปล่า

ห้าหมื่น...ปริมาภาพรัลมหายใจยาว ในโพรงปากขมปร่า

เรื่องมันเริ่มต้นตรงที่พ่อของเธอซึ่งอยู่ต่างจังหวัดมาแล้วซึ่งจักรยานยนต์ไปชนเด็กแถวบ้าน พ่อแม่เด็กเรียกเงินห้าหมื่น ไม่อย่างนั้นจะเอาเรื่อง เมื่อรู้ว่าแบบนั้นลูกสาวคนเดียวอย่างเธอจะทำอะไรได้นอกจากพยายามหาเงินแต่ลำพังหนึ่งเดือนเธอก็ต้องพยายามทำงานหาเงินชดใช้แบบมองไม่เห็น

ทางหมดอยู่แล้ว ทุกวันนี้พอจ่ายหนี้แล้วเธอก็เหลือใช้แทบจะเดือนชนเดือน บริษัทที่เธอทำงานด้วยก็เพิ่งปิดตัวลงไป ยังดีที่ได้เงินชดเชยมา แม้จะแค่เดือนเดียวเพราะเธอเพิ่งเข้ามาทำงานไม่ถึงปีก็ตาม แล้วจู่ๆ ต้องใช้เงินห้าหมื่น ทรัพย์สินจะไปจำนำจำนองก็ไม่มี ทางเดียวคือกู้เงินหรือหยิบยืม ญาติของเธอส่วนใหญ่อยู่ต่างจังหวัด ฐานะไม่ต่างกับครอบครัวเธอ หวังพึ่งพาอะไรไม่ได้ ญาติที่ร่ำรวยที่เธอนึกออกก็คือครอบครัวของนางลักษณะนี้เอง

เดิมนางลักษณะนี้ไม่ได้มีฐานะดี หากหล่อนเก่งและถึบตัวเองจนได้แต่งงานเข้าไปอยู่ในครอบครัวที่ร่ำรวย จากนั้นหล่อนก็ทิ้งชีวิตเดิมๆ แพบตัดญาติขาดมิตรกับเครือญาติ ขนาดญาติใกล้ชิดยังแทบไม่ได้พบ พริมาภาเป็นเพียงญาติห่างๆ ก็แทบไม่ต้องพูดถึง เธอเคยเจอนางลักษณะแค่ครั้งเดียว เมื่อสองสามปีก่อนตอนญาติคนหนึ่งได้ดิบได้ดีเป็นรองผู้ว่าฯ จึงมีการจัดงานฉลอง และอาจเพราะตำแหน่งที่ใหญ่โตทำให้นางลักษณียอมไปร่วมงานด้วย แต่ครั้งนั้นเธอก็ไม่ได้คุยกับหล่อนสักคำเดียว

เมื่อเดือนก่อนเธอได้ไปทำงานกับบริษัทออร์แกนไนเซอร์ซึ่งจัดงานเปิดตัวสินค้าแบรนด์หนึ่งให้พวกไฮโซ นางลักษณียก็เป็นแขกรับเชิญในงานนั้นด้วย เธอไม่ได้คิดจะเข้าไปทักหล่อน หากบังเอิญญาติที่ทำงานอยู่ใกล้ๆ แวะมาหาเธอ อีกฝ่ายจำนางลักษณียได้และทำท่าจะเข้าไปทัก เมื่อพิจารณาจากเรื่องราวที่ผ่านมา เธอก็คิดว่านางลักษณียคงไม่ยากให้คนที่ดูธรรมดาๆ บ้างๆ เข้าไปทักแล้วบอกว่าเป็นญาติแน่ เธอเลยแก้ไขสถานการณ์และกันญาติออกไป

แต่เรื่องบังเอิญในวันนั้นก็ไม่จบเพียงแค่นั้น เพราะพริมาภายังได้พบกับบุหลันกัลยาในงานนี้อีกด้วย ซึ่งปฏิกิริยาของรายนี้ตรงข้ามกับนางลักษณียโดยสิ้นเชิงทีเดียว

'พี่พริม! พี่พริมใช่ใหม่มะ!'

การที่บุหลันกัลยาจำเธอได้นับว่าเกินคาด เพราะครั้งสุดท้ายที่เจอกัน

ก็ผ่านมาถึงเจ็ดปีแล้ว แต่ที่ทำให้เธออึ้งยิ่งกว่าคือการที่อีกฝ่ายเข้ามาทักเธออย่างสนิทสนม เนื่องจากเมื่อเจ็ดปีก่อนเธอมาจากครอบครัวชนโกลีตินมาอย่างไม่สวยงาม ถึงตอนนั้นบุหลันก็เลยจะเพิ่งอายุสิบห้าสิบหก หากก็ถือว่ารู้ความแล้ว หล่อนควรระวังเกี่ยวเธอด้วยซ้ำไป

'พี่พริ้มจำเดือนได้ไหมเนี่ย'

'จำได้สิคะ พี่จะลืมน้องเดือนได้ยังไง' พริ้มภากรับตอบเมื่ออีกฝ่ายถามย้ำ

บุหลันก็เลยโตขึ้นกว่าตอนที่เจอกันครั้งสุดท้ายมาก ตอนนั้นหล่อนไม่มีเบบี๋แปดแบบเด็กวัยรุ่นแล้ว นอกจากนี้ก็สูงขึ้นและเพรียวขึ้นด้วย แต่เค้าหน้าของหล่อนยังคงเดิม โดยเฉพาะดวงตาคมสวยสีนิลเด่น หล่อนสนใจการแต่งเนื้อแต่งตัวและฉายแววเปรี้ยวตั้งแต่ตอนนั้น และมันก็ออกดอกออกผลอย่างชัดเจนในปัจจุบัน หล่อนกลายเป็นนางแบบและเป็นเซเลบริตี้ผู้นำเทรนด์ด้านแฟชั่นคนหนึ่ง

'ดีจัง' บุหลันก็เลยยิ้มออกมาอย่างเป็นมิตร ก่อนจะรัวคำพูดเป็นชุด 'เดือนนี่ก็ทักผิดชะแล้ว แต่พี่พริ้มสวยเหมือนเดิม...ไม่สิ สวยกว่าเดิม เพียงแต่หน้าหวานเจี๊ยบเหมือนเดิม เดือนเลยมั่นใจจนต้องเข้ามาทัก แล้วนี่พี่พริ้มมาทำงานหรอคะ'

'คะ มารับจ๊อบพิเศษนะ ส่วนน้องเดือนก็คงเป็นแขกของงานนี้ใช้ไหม'

'แค่แวะเอากระเช้าดอกไม้มาแสดงความยินดีนะคะ เตี่ยเดือนต้องรีบไปงานแต่งงานต่อ...เสียดายจัง อุตส่าห์เจอพี่พริ้ม' สาวรุ่นน้องบ่นหน้ามุกๆ ก่อนที่หล่อนจะทำท่าหนีขึ้นไปได้ 'เอ้อ จ้ะพี่พริ้มเอานามบัตรเดือนไปคะ'

ไม่พูดเปล่า บุหลันก็เลยเปิดกระเป๋าสะพายหยิบนามบัตรใบหนึ่งส่งให้เธอ จากนั้นหล่อนก็ยิ้มแล้ว

'พอดีเดือนรับงานถ่ายแบบออกอีเวนต์หาตังค์กินหนมนะคะเลยมีนามบัตร ถ้ายังไงเตี่ยพริ้มยิงมาหาเดือนนะ ตอนนี่เดือนต้องรีบไป

แล้วคะ 'ไว้คุยกันนะ'

พริมาภาเก็บนามบัตรใบนั้นไว้อย่างดี หากไม่เคยคิดจะโทรไปตามที่
อีกฝ่ายสั่งไว้...เส้นทางชีวิตของเธอกับสมาชิกครอบครัวธนโมคินไม่ควร
พาดผ่านกันอีก แต่บังเอิญเจอกันก็อาจถือว่ามากเกินไปแล้วด้วยซ้ำ

อย่างไรก็ตามการพบกันในวันนั้นของเธอกับบุหลันก็คล้ายกลับตลกอยู่ใน
สายตาของนางลักษณ์ และหล่อนก็สนใจเรื่องนี้จนถึงขั้นเรียกเธอไปคุย ทั้งที่
ก่อนหน้านั้นไม่มีที่ท่าสักนิดแม้หล่อนจะเห็นว่าเธอช่วยกันญาติออกไปไม่ให้
เข้ามาทักก็ตาม

'เธอรู้อักกับพวกบ้านธนโมคินด้วยเหรอ เมื่อคืนเห็นเด็กที่ชื่อเดือน
เข้าไปทักเธอ' หลังจากไถ่ถามชื่อและไล่เสียงว่าเป็นญาติกันแน่ รวมถึงถาม
เรื่องหน้าที่การงานนิดหน่อย นางลักษณ์ก็พุ่งเข้าหาบทสนทนาที่ดูเหมือน
น่าจะเป็นจุดประสงค์หลักของหล่อน

'ก็...หนูรู้จักกับรุ่นพี่ของน้องเขานะคะ ตั้งแต่สมัยเรียน' ลัญชาตญาณ
เดือนพริมาภาว่ามีอะไรบางอย่างแปลกๆ เธอเลยตอบไปแบบนั้น ซึ่งเธอ
ก็ถือว่าไม่ได้โกหก ในเมื่อพี่ชายแท้ๆ ก็นับเป็นรุ่นพี่ในรูปแบบหนึ่งเหมือนกัน

'ดูท่าทางสนิทกันนะ'

'ไม่หรอกคะ ไม่ได้เจอกันมาหลายปีแล้ว พอเจอกันอีกที่น้องเขาเลย
แปลกใจ'

นางลักษณ์ทำท่าเหมือนจะถามอะไรบางอย่างต่อ ทว่าสุดท้ายหล่อนก็
เพียงถามเบอร์โทรศัพท์ของเธอเอาไว้ ก่อนจะผละไปเสียเฉยๆ...พริมาภา
งุนงงและแปลกใจ แต่เมื่อคิดว่าจะไม่ได้เจอกับหล่อนแล้วเธอเลยไม่ได้
เก็บเรื่องนี้มาคิดอีก จนกระทั่งเกิดเรื่องที่ทำให้เธอต้องใช้จ่ายเงินอย่างเร่งด่วน

พริมาภาพยายามหาเงินห้าหมื่นจนแทบหน้ามืด จะกู้เงินจากธนาคาร
ก็ต้องใช้เวลาแถมตอนนี้เธอก็ตกงานด้วย จะกดเงินสดจากบัตรเครดิต
วงเงินของเธอก็ไม่พอ นี่เป็นครั้งแรกทีเดียวที่เธอโกรธตัวเองที่หลีกเลี่ยง

การทำบัตรเครดิตเงินสดเอาไว้เพราะไม่อยากเป็นหนี้ง่ายเกินไป ครั้นจะไปยุ่งกับพวกเงินกู้นอกระบบ เธอก็เซ็ดจากประสบการณ์ของครอบครัวในอดีตเสียแล้ว ไม่ว่าจะมองทางไหนก็คล้ายเห็นแต่ความมืดมิด จนกระทั่งเธอเปิดโทรศัพท์ดูแล้วเห็นเบอร์ของนางลักษณ์

วันนั้นอีกฝ่ายถามเบอร์เธอ แต่เนื่องจากหล่อนลืมเอาแว่นสายตา มาทำให้กดโทรศัพท์มือถือไม่ถนัด หล่อนจึงให้เธอกดโทรศัพท์เข้าไปที่เบอร์ของหล่อน นั่นทำให้เธอมีเบอร์ของนางลักษณ์ไปโดยปริยาย และเธอก็ตัดสินใจบันทึกเบอร์เอาไว้เพราะคิดว่าหล่อนอาจโทรมา ขณะที่เธอแน่ใจว่าตนเองจะไม่ได้เป็นฝ่ายติดต่อกันแน่ๆ

ทว่าเมื่อถึงวันที่เข้าตาจน ปริมาณก็ต้องเป็นฝ่ายกดต่อสายไปหานางลักษณ์เองจนได้ หล่อนฟังเรื่องความจำเป็นต้องใช้เงินของเธอ รวมถึงซักไซ้เรื่องหนึ่งก่อนอื่นๆ ของบ้านเธอ ปกติเธอไม่พูดเรื่องนี้กับใคร หากเมื่อจำเป็นเธอก็ต้องพูด กระนั้นเมื่อฟังจบอีกฝ่ายกลับบอกว่าจะคิดดูก่อน แล้ววางสายไป

หญิงสาวจิตตกอย่างหนัก มั่นใจว่าหล่อนคงไม่ติดต่อกลับมา แม้จะไม่เข้าใจว่าทำไมหล่อนจึงถามไถ่อะไรเธอมากมายแทนที่จะปฏิเสธแต่แรก หากเอาเข้าจริงปรากฏว่าเมื่อเข้าหล่อนกลับโทรมาเรียกเธอไปคุยที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งแล้วก็ยื่นข้อเสนอ ตัวเลขนั้นเป็นจำนวนใกล้เคียงกับหนี้ก้อนโตของครอบครัว นับว่าเธอเปิดเผยจุดอ่อนในห้างลักษณ์โจมตีเองแท้ๆ หากคราวนี้ถึงจะร้อนเงินและข้อเสนอจะดีสักแค่ไหน เธอก็จำเป็นต้องเป็นฝ่ายขอกลับมาคิดดูก่อนบ้าง

ไม่ใช่แค่เพราะมันเป็นเรื่องผิด แต่เพราะมันเกี่ยวข้องกับครอบครัวอันโภคินด้วย...

ปริมาณาลูกขึ้นไปเปิดลิ้นชักเล็กๆ ของโต๊ะเครื่องแป้ง จากนั้นก็หยิบซองเล็กๆ ออกมา ในซองนั้นนอกจากมีบัตรสะสมแต้ม การ์ดสมาชิกของร้านรวง

ต่างๆ แล้วยังมีนามบัตรของคนที่เราพบเจอแน่นอนว่ารวมถึงนามบัตรของ
บุหลันกัลยาด้วย

หญิงสาวเดินถือนามบัตรกลับไปทีเดียว เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา
กดตามตัวเลขที่ปรากฏบนนามบัตร จากนั้นก็สุดลมหายใจลึกระหว่างฟังเสียง
รอสาย

"ฮัลโหล"

"น้องเดือน นี่พี่ปริมเองนะคะ"

"พี่ปริม?" เสียงบุหลันกัลยาฟังงุนงง แต่แค่อดีตใจหล่อนก็ร้องต่อ
"อ้อ พี่ปริม! อี๊ย นี่เดือนนี่กว่าพี่ปริมจะไม่โทรมาหาเดือนแล้วเนี่ย"

"น้องเดือนว่างไหมคะ พี่มีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย" ปริมาภาถามกลับไป
เสียงขริม นั่นทำให้อีกฝ่ายเงียบไปอดีตใจ ก่อนจะตอบกลับมายังเป็นงาน
เป็นการขึ้น ท่าทางคงสัมผัสได้ว่าเธอมีฐานะสำคัญจริงๆ

"ว่างค่ะ คุยได้ พี่ปริมมีอะไรว่ามาได้เลย"

พอได้ฟังฐานะของปริมาภาแล้วบุหลันกัลยาก็ตัดสินใจว่าควรนัดเจอกัน
หลังจากนั้นหล่อนก็ถามว่าเธอพักอยู่แถวไหนแล้วขับรถมาหาเธอถึง
ห้างใกล้ๆ ตอนแรกเธอเกรงใจเพราะมันไกลจากบ้านธนโกศิน อีกฝ่ายจึง
บอกว่าหล่อนกับพี่ชายย้ายมาอยู่คอนโดฯ กลางเมืองแล้ว

"อี๊ย นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย" น้องสาวของหนึ่งตะวันถึงกับยกมือขึ้น
กุมขมับหลังจากขอให้เธอเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟังอย่างละเอียดอีกครั้ง

"น้องเดือนพอจะรู้อะไรบ้างไหมคะว่ามีการขัดแย้งทางธุรกิจอะไรกันถึงต้อง
ทำกันขนาดนี้เลย"

"ก่อนหน้านี้เดือนยังเรียนไม่จบก็แค่เข้าไปช่วยนู่นนี่นิดๆ หน่อยๆ
เวลาว่างสำคัญ เท่านั้นแหละค่ะ" บุหลันกัลยาสายหน้าไปมา "ความจริง
ปกติถ้ามีเรื่องใหญ่ๆ พี่เดียร์ก็จะเล่านะ แต่เรื่องนี้เดือนไม่เคยได้ยินเลย"

"แล้วมันก็มีเรื่องลูกสาวของนางลักษณะ..."

"อ้อ จริงด้วย!" สาวเปรี้ยวทำท่านี้ขึ้นได้ "ยายนั้นเกาะเกาะพี่เดียร์หนักมาก ตอนแรกๆ พี่เดียร์ก็ยิ่งรักษาหน้าใจไว้หน้า แต่พอนานเข้าเริ่มลามปาม ไประรานผู้หญิงรอบตัวพี่เดียร์ทั่วเลย พี่เดียร์เลยจัดหนักซะกลางงานเลี้ยง ตอนนั้นได้ข่าวว่าหลบไปเลียแผลใจที่อังกฤษนู่น...อ้อ แล้วพี่พริมรู้เรื่องนี้มากน้อยแค่ไหนคะเนี่ย"

"ก็แค่ที่ลงข่าวซุบซิบในหนังสือพิมพ์ แล้วพี่ก็จับแพะชนแกะเอา"

"อืม แต่ถ้าบอกว่าบ้านนั้นแค้นพี่เดียร์เรื่องนี้ก็เป็นไปได้แหละ" บุหลันกัลยาทำท่าครุ่นคิด ก่อนที่ดวงตาสวยคมจะเบนกลับไปหาคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะในร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดอีกครั้ง "แล้วพี่พริมจะเอาอย่างไรต่อคะ"

"ที่พี่โทรหาน้องเดือนก็เพราะอยากปรึกษาเรื่องนี้แหละคะ" พริมาภายกมุมปากเป็นรอยยิ้มฝืด "เป็นตายร้ายดียังไงพี่ก็จะไม่มีวันทำร้ายพี่...ครอบครัวน้องเดือน พี่อยากให้พวกน้องเดือนรู้ไว้ว่ากำลังมีคนคิดไม่ดีด้วย"

สาวรุ่นน้องสังเกตได้อย่างง่ายดายว่าอีกฝ่ายหลีกเลี่ยงการพูดชื่อหนึ่งตะวัน หล่อนจึงโบหน้าสวยหวานอย่างคั่นคว่า ก่อนจะส่งคำถามผ่านกลีบปากรูปกระจับออกไป

"เมื่อตอนนั้น...พี่พริมไม่ได้เต็มใจรับเงินจากคุณแม่ใช่ไหมคะ"

พริมาภายิ่งไปนิดหนึ่ง คิดไม่ถึงว่าบุหลันกัลยาจะถามเรื่องนี้ แต่หลังจากที่เห็นว่าหล่อนจึงมาไม่วางตา บ่งบอกว่าจะไม่ยอมถอยจนกว่าจะได้คำตอบ เธอก็ส่ายหน้าเบาๆ

"พี่เต็มใจรับเงินก้อนนั้นมาเองคะ"

"งั้นมันก็ต้องมีเหตุผลที่ทำให้พี่พริมรับเงิน...บอกเดือนมาหน่อยคะว่าเหตุผลคืออะไร พี่พริมคบพี่เดียร์เพราะแค่หวังรวยทางลัด หรือว่าเพราะอะไร" บุหลันกัลยารุกต่อตามนิสัย ปิดท้ายด้วยการดักคอ "แล้วก็ช่วยอย่าโกหกเดือนนะคะ ไหนๆ เรื่องก็ผ่านมาจนปานนี้แล้ว โตะๆ กันแล้วด้วย"

อีกครั้งที่พริมาภานิ่งอึ้งไป ขณะที่อีกฝ่ายก็ยังคงจ้องเธออย่างมุ่งมั่น เช่นเดิม จนสุดท้ายเธอก็ถอนหายใจออกมาเบาๆ

"ก่อนที่จะตอบอะไร พี่คงต้องขอให้น้องเตือนรับปากกับพี่ก่อนว่า จะไม่เอาเรื่องนี้ไปพูดกับใคร"

"ใครที่พูดถึงนี่คือพี่เคยใช้ไหมคะ" น้องสาวของหนึ่งตะวันเล็กคิ้ว

"ทุกคนนั่นแหละค่ะ พี่ไม่อยากจะฟันเรื่องนี้"

"ได้ค่ะ เตือนสัญญาว่าจะไม่เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง อันที่จริงเตือนก็ไม่ได้ อยากรู้พี่อะไรหรอก แต่มันคาใจ..."

"ความจริงเรื่องมันก็ไม่มีอะไรมาก ตอนนั้นพี่มีเรื่องจำเป็นต้องใช้เงินก้อนใหญ่ แล้วพอได้ข้อเสนอให้เลิกกับพี่เคยเพื่อแลกกับเงินก้อนนั้น พี่ก็ยอม...เรื่องมีอยู่แค่นี้แหละค่ะ" พริมาภาไม่เคยพูดเรื่องนี้กับใครเลย ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา และแม้จะเนิ่นนานผ่านมาถึงเจ็ดปีแล้ว แต่ลึกลงไปหัวใจของเธอกลับยังสั่นหวิว มือที่วางอยู่บนตักได้ไต่ตะปิบเข้าหากัน หากเธอก็ต้องพยายามรักษาสีหน้าให้เป็นปกติที่สุด

"เดือนขอละลาบละล้งถามได้ไหมคะว่าเรื่องจำเป็นต้องใช้เงินก้อนใหญ่นั้นคืออะไร"

"ตอนนั้นคุณแม่ของพี่เส้นเลือดในสมองแตก ค่ารักษาเบิกได้แค่บางส่วนแล้วยังมีค่าใช้จ่ายอย่างอื่นอีก ตอนนั้นบ้านพี่ก็มีภาระหนี้สินมากด้วย"

"แล้วคุณแม่ของเดือนก็เรียกพี่พริมาไปคุยพอดี...มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญใช่ไหมคะ"

พริมาภาปิดปากเงียบ พอเห็นอย่างนั้นบุหลันก็ลยาก็ถอนหายใจบ้าง

"คุณพ่อกับคุณแม่เดือนเสียไปแล้ว พี่พริมารู้ใช่ไหมคะ คุณพ่อไปผ่าตัดเล็กๆ ตอนแรกก็เหมือนไม่เป็นอะไร แต่ไปๆ มาๆ ก็ติดเชื้อในกระแสเลือดเฉยเลย ส่วนคุณแม่เป็นโรคมะเร็ง พอท่านเสียเดือนกับพี่เคยถึงย้ายบ้าน...ที่พูดมาเนี่ยคือเดือนจะบอกว่าตอนนี้คุณแม่ไม่อยู่แล้ว เดือนเองเป็นลูกสาว

แท้ง ไม่มีทางทำอะไรให้ชื่อเสียงคุณแม่เสียหายหรอก แล้วเดือนก็รู้อยู่แล้ว ด้วยว่าคุณแม่ไม่ปลื้มพี่พริ้มเท่าไร พี่พริ้มพูดมาเถอะคะ เดือนแค่อยากรู้ความจริงว่าตอนนั้นมันเกิดอะไรขึ้นเท่านั้นเอง"

"มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญหรอกคะ" หลังจากเงียบไปพักใหญ่พริมาภาก็ออมเปิดปาก เสียงของเธอแผ่วเบา...ในเมื่อหล่อนก็ทราบอยู่แล้วว่าแม่ไม่ชอบเธอ ถ้าจะพูดก็คงไม่เป็นไร "คุณแม่ของน้องเดือนรู้ว่าครอบครัวพี่เดือนร้อนเรื่องเงินเลยยื่นข้อเสนอมา แล้วพี่ก็รับไว้..."

"คุณแม่บอกพวกเราว่าพี่พริ้มคบกับพี่เดียร์เพราะเห็นว่าบ้านเรารวย แล้วคุณแม่ก็บอกว่าแค่ลองใจพี่พริ้มเฉยๆ ด้วย แต่พี่พริ้มดันรับข้อเสนอจริงๆ" บุษลันก็ลยาหยุดนิดหนึ่งเพื่อสังเกตท่าทีของอีกฝ่าย พอเห็นว่าบ่นไปหน้าสวยหวานมีเพียงรอยยิ้มจางๆ โดยไม่มีทีท่าจะพูดอะไร หล่อนเลยพรวดพราดใจออกมา "วันที่คุณแม่นัดพี่พริ้มไปที่บ้านนะ คุณแม่คิดว่าไม่มีใครอยู่ แต่ความจริงวันนั้นเดือนอยู่บ้านด้วย"

พริมาภากะพริบตา เธอมองสาวรุ่นน้องอย่างคาดไม่ถึง แล้วคำถามก็ผุดขึ้นในดวงตากลมโต เธอไม่ได้เปิดปาก หากหล่อนก็พยักหน้าแล้วเฉยเอง

"วันนั้นเดือนบังเอิญเดินไปเจอคุณแม่กำลังคุยกับพี่พริ้ม แต่ได้ยินบ้างไม่ได้ยินบ้าง บางช่วงก็ฟังไม่รู้เรื่อง เดือนเลยไม่ค่อยแน่ใจ...อันที่จริงเดือนก็ไม่ค่อยเข้าใจด้วยนะแหละ แล้วพี่พริ้มก็รู้ว่าคุณแม่เป็นคนยังไง เดือนไม่กล้าทักท้วงอะไรหรอก แถมตอนนั้นพี่พริ้มก็รับเงินไปจริงๆ ด้วย"

ในครอบครัวชนบทคนนั้นดวงดาวแม่ของบุษลันก็ลยาเป็นใหญ่ ท่านค่อนข้างเจ้ายศเจ้าอย่างและมีทีท่าไม่ค่อยปลื้มพริมาภาก็มาจากครอบครัวแสนธรรมดา กระนั้นท่านก็ไม่ค่อยแสดงออกต่อหน้าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนเท่าไร ถ้าลับหลังก็เป็นอีกเรื่อง หนึ่งตะวันถือว่าเป็นลูกแม่ ขณะที่บุษลันก็ลยานั้นเป็นลูกพ่อเสียมากกว่า หล่อนเลยเห็นอย่างชัดเจนว่าแม่ไม่ชอบแพนของ

พี่ชายเอาเสียเลย ส่วนหนึ่งตะวันก็อาจจะพอรู้ หากเนื่องจากเห็นไม่ชัดเขาคงคิดว่าถ้านานไปเดี่ยวอะไรๆ ก็คงดีขึ้นเอง อีกอย่างดูเหมือนเขาจะมั่นใจว่าสุดท้ายแม่จะยอมตามใจเขาเหมือนเรื่องอื่นๆ ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเขาคิดผิด

"ใช่ค่ะ พี่รับเงินไปจริงๆ" พริมาภาบอกเสียงหนักแน่น "พี่เลือกเงินมากกว่า พี่ทำร้ายพี่เดีย... นั่นคือประเด็นสำคัญทั้งหมดของเรื่องนี้"

"ตอนนั้นพี่เดียเสียใจมาก เหมือนจะเป็นบ้าไปเลย" บุษลันกัลยาถอนหายใจ และมันก็ทำให้คนฟังสัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดและความเสียใจที่แล่นรื้อขึ้นมาในอก "ตอนนั้นเดือนไม่เข้าใจจริงๆ นะ คือเดือนพอจับได้ว่าพี่พริมาก็ไม่ได้อยากได้เงิน แต่เหมือนจะมีความจำเป็นอะไรซักอย่าง เดือนยังแปลกใจว่าทำไมพี่พริมาไม่คุยกับพี่เดีย พอโตขึ้นเดือนก็เข้าใจอะไรมากขึ้นเหลือเรื่องที่คาใจก็คือเดือนไม่รู้ว่าความจำเป็นของพี่พริมาคืออะไร พอมาฟังแบบนี้ก็เข้าใจแล้วละ... แล้วก็คิดว่าถ้าเป็นเดือนก็อาจทำเหมือนกันด้วย เพราะถึงจะพี่อยู่ต่อเปลืองๆ อาจจะเสียหมดทุกอย่างเลยก็ได้ในเมื่อคุณแม่ไม่ชอบพี่พริมาเลย"

ใช่ ดวงดาวไม่ชอบ... อาจใช้คำว่ารังเกียจเธอได้ด้วยซ้ำ ท่านคิดว่าลูกชายควรได้พบผู้หญิงที่คู่ควรเหมาะสมกว่าเธอ เรื่องนี้เธอเองก็ยอมรับแต่อาจเพราะความรักรวมถึงความเขย่าวงายทำให้เธอคิดในแง่ดีว่าเวลาอาจช่วยให้ท่านเปลี่ยนความคิด หากสุดท้ายก็เป็นเธอเองที่หักหลังหนึ่งตะวันอย่างเลือดเย็น เลิกเงินมากกว่าคนรัก ถึงจะรู้สึกผิดและยังรักเขาจนถึงวันนี้ กระนั้นความจริงก็คือเธอรักตัวเองมากกว่า และต่อให้มีโอกาสย้อนเวลากลับไป เธอก็จะยังเลือกเหมือนเดิม

"แล้วเรื่องญาติของพี่ น้องเดือนจะเอาอย่างไรคะ" พริมาภาวกกลับมาหาหัวข้อสนทนาที่ทำให้เธอต้องโทรหาอีกฝ่ายในวันนี้

"เดือนขอถามพี่พริมาก่อนว่าก่อนหน้าพี่พริมาทำงานอะไรมาบ้าง"

"พี่เป็นเลขาฯ ค่ะ" เธอตอบงงๆ แต่ก็ยอมไล่ให้อีกฝ่ายฟังว่าเคยทำงาน

พิเศษอะไรมาอีกบ้าง

"แล้วตอนนี้พี่พรีมทำงานอะไรอยู่คะ"

"พี่ตงงานค่ะ บริษัทที่พี่ทำงานเพิ่งปิดไปเมื่อครึ่งเดือนก่อนนี่เอง ตอนนี้พี่กำลังหางานใหม่อยู่"

"อะไรจะสะดวกขนาดนี้ เดือนจะให้พี่พรีมมาเป็นเลขานุการของเดือนก็น่าจะได้แหละ"

"คะ?!" สาวรุ่นพี่ร้องออกมาด้วยความตกใจ

"เดือนคิดว่าถึงพี่พรีมปฏิเสธ ยายนงลักษณะก็อาจไปหาคนอื่นมา ถ้าเป็นพี่พรีมทางเดือนก็ยิ่งรู้ว่าพวกนั้นคิดทำอะไรบ้าง แต่ถ้าเป็นคนอื่นนี่หมดสิทธิ์เลย รอรับความเสียหายสถานเดียว"

พริมาภาอ้าปากจะปฏิเสธ หากเอาเข้าจริงก็พูดไม่ออก เพราะเธอไม่อาจโต้แย้งเหตุผลที่อีกฝ่ายให้ไว้ได้...อย่างไรนงลักษณะก็ไม่หยุดแผนการร้ายกาจเพียงเพราะคำปฏิเสธของเธอแน่

"เอาตามที่คุณบอกเถอะค่ะ มารับเงินเดือนจากทางนี้ แล้วพี่พรีมก็จะได้เงินห้าหมื่นจากทางนั้นด้วยไง" หล่อนเกลี้ยกล่อม

"แต่..." พริมาภาอีกอึก หากบุหลันก็เลยก็เตาได้ว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่

"เรื่องพี่เคยใช้ไหมคะ" เมื่อเห็นสาวรุ่นพี่พยักหน้ารับ หล่อนก็ถามต่อ "ถามจริงๆ เถอะค่ะ พี่พรีมไม่อยากจะให้พี่เคยรู้ความจริงหรือ เดือนหมายถึงอย่างน้อยก็ให้พี่เคยรู้เหตุผลที่พี่พรีมตัดสินใจแบบนั้นนะ"

"ความจริงก็คือพี่ทรยศพี่เคยไม่ใช่หรือคะ ไม่ว่าพี่จะไปด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม" เธอหลุบสายตาลงมองแก้วน้ำอัดลมที่ตั้งอยู่ตรงหน้า

ไม่ว่าอย่างไรพริมาภาก็ยังคงรักฝังใจอยู่กับหนึ่งตะวัน ต่อให้เข้าข้างตัวเองว่าเธอจะให้ภัยเพราะเธอทำไปเพื่อช่วยครอบครัว กระนั้นเหตุการณ์เมื่อเจ็ดปีก่อนเรื่อยมาจนถึงปัจจุบันก็มีแต่ตอกย้ำให้เธอยอมรับความจริงข้อหนึ่งว่าเขาคู่ควรกับผู้หญิงที่สมบูรณ์พร้อมกว่าเธอ ถ้าเธอยังอยู่กับเขา

เธอก็คงเป็นตัวถ่วงและเขาก็คงต้องเดือดเนื้อร้อนใจเกี่ยวกับครอบครัวของเธอ ไม่จบไม่สิ้น เธอเห็นข่าวชีวิตรักของเขาเป็นระยะ ผู้หญิงแต่ละคนล้วนอยู่ในสังคมเดียวกับเขา พวกหล่อ่นสวย เก่ง ฉลาด เหมาะสมกับเขาดี และเธอก็ยังนึกอวยพรจากใจจริงทุกครั้งให้เขาได้พบคนที่ใช่เสียที

สำหรับพริมาภาแล้ว เธอปรารถนาเพียงให้หนึ่งวันมีความสุขและได้พบเจอแต่สิ่งที่ดี ส่วนตัวเธอก็แค่อยากมองเขามีความสุขจากไกลๆ เท่านั้น เธออยากให้เขาเกลียดเธอและจดจำเธอในฐานะผู้หญิงทรยศเห็นแก่เงินต่อไป เพราะถ้ากลับมาเจอกันแล้วเขาทำดีกับเธอแม้สักนิด...เธอก็คงเจ็บหนัก

"ถึงเดือนจะไม่เข้าใจพี่พริม แต่เดือนก็สัญญาไว้แล้วว่าจะไม่พูด ไม่ต้องห่วงนะคะ" บุหลันกัลยาให้คำมั่น มันคือเรื่องระหว่างคนสองคน และหล่อนก็ต้องเคารพการตัดสินใจของสาวรุ่นพี่

"ขอบคุณค่ะ"

"แต่เดือนก็ยังยืนยันเหมือนเดิมนะคะว่าอยากให้พี่พริมมาเป็นเลขยาของเดือน มันเป็นทางเดียวที่จะทำให้เดือนกับพี่เคยรู้ความเคลื่อนไหวของทางนู่น" บุหลันกัลยาบอก แต่พอเห็นสีหน้าลังเลของอีกฝ่ายหล่อนก็ถอนหายใจ "เอาอย่างนี้ค่ะ เดือนจะรีบไปคุยกับพี่เคยก่อน แล้วถ้าพี่เคยโอเคที่จะเจอพี่พริมเพื่อคุยเรื่องนี้ พี่พริมจะยอมไปเจอพี่เคยใช้ไหมคะ"

พริมาภาหนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนที่สุดท้ายจะยอมพยักหน้ารับ แม้ในหัวใจจะเต็มไปด้วยความกลัว หากความหวังโยที่มีต่อสองพี่น้องบ้านธนโกศินก็มากมายไม่แพ้กัน

เธอไม่เคยคิดว่าจะได้เจอสองพี่น้องอีก แต่สุดท้ายก็บังเอิญได้พบ บุหลันกัลยา และมันก็กลายเป็นจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึง ไม่ว่าจะเป็นความบังเอิญหรือโชคชะตา เธอก็ได้มานั่งตรงหน้าอีกฝ่ายในวันนี้แล้ว

อะไรวะเกิด...ก็คงต้องปล่อยให้มันเกิด

บทที่ 2

ในวันที่เรากลับมาพบกัน

"หมายความว่าไงที่จะเอาเงินก่อน!"

"คุณก็รู้ว่าหนูต้องใช้เงิน" แม่นั่งลักษณะจะเสียงดัง หากพริมาภา ก็ตอบกลับเรียบๆ อย่างเยือกเย็น

หลังจากนัดเจอกันเมื่อวาน บุษลันก็เลยก็ไปคุยกับพี่ชายอย่างรวดเร็ว แล้วพอตกเย็นหล่อนก็โทรกลับมาหาเธอ

'พี่เคยโอเคที่จะให้พี่พริมาเข้ามาคุยอะ เธอเป็นพู่นี่เลยก็ได้ ถือเอกสาร สัมครงานเข้ามาด้วยเลยนะ'

'พู่นี่เลยหรอคะ' พริมาภาทวนคำอึ้งๆ ไม่ใช่เพราะเรื่องการเตรียม เอกสารหรือการสัมครงานอะไรทั้งนั้น แต่เพราะความจริงที่ว่าเธอจะต้อง พบกับหนึ่งตะวันอีกครั้ง

จริงๆ เธอทราบแต่แรกแล้วว่ามันมีความเป็นไปได้ที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น หากเธอก็ไม่คิดว่าจะเร็วขนาดนี้...มันเร็วเกินไป เธอเตรียมใจไม่ทัน

'ทางนู่นรู้ว่าพี่พริมา ร่อนเงินไม่ใช่หรอคะ ถ้าพี่พริมาตัดสินใจเข้าเขาต้อง สงสัยแน่ อีกอย่างพี่พริมาเองก็จะลำบากด้วย' บุษลันก็เลยเตือนให้เธอเข้าใจ สถานการณ์ 'ส่วนเรื่องที่จะอะไรๆ รวดเร็วขนาดนี้ก็ไม่ต้องห่วงว่าจะน่าสงสัย

นะคะ เดือนคิดไว้ให้แล้ว...พຽ່ງนี้ที่บริษัทมีเปิดรับพนักงานแบบให้วอล์กอิน
เข้าสมัครได้เลยพอดี แบบพวกตำแหน่งเล็กๆ นะคะ แต่เดี๋ยวดี๋เดือนจะเรียก
สัมภาษณ์เลขาฯ ด้วยเลย คือเดือนเพิ่งเรียนจบ ยังไม่ได้เข้าไปทำงานที่บริษัท
เลยไม่ได้รับ แต่นี้เดือนโทรไปบอกที่บริษัทแล้วว่าถ้าเมื่อมีคนมาสมัครเพิ่ม
พຽ່ງนี้ก็ให้ส่งมาสัมภาษณ์ได้เลย'

พริมาภาจะพริบตาปริบๆ แต่พื่อนึกว่าอีกฝ่ายถือเป็นเจ้าของบริษัท
ธนโกตินด้วยครึ่งหนึ่ง ดังนั้นต้องให้หล่อนออกคำสั่งเอาแต่ใจและกะทันหัน
แค่นั้นทุกคนก็ต้องปฏิบัติตาม เธอเลยไม่ได้ถามอะไรแล้วฟังต่อเจี๋ยบๆ

'พี่พริมก็รีบติดต่อไปทางยายนงลักษณ์แล้วกัน บอกไปว่าลองโทรถาม
บริษัทดูแล้วเขาบอกให้วอล์กอินเข้าไปสมัครวันพຽ່ງนี้ได้เลย พี่พริมคงต้อง
นัดเขาตอนเช้า รีบเจรจาเรื่องเงินห้าหมื่นก้อนแรกที่จะต้องได้ให้เรียบร้อย
แล้วตอนบ่ายพี่พริมค่อยมาหาเดือน'

สาวรุ่นน้องเขียนบทกำกับฉากเสร็จสรรพ จากนั้นหล่อนก็ส่งรายการ
เอกสารที่จำเป็นต้องใช้ในการลงทะเบียนพนักงานมาให้ ขณะที่พริมาภาเอง
ก็ได้เตรียมก้มหน้าก้มตาเตรียมเอกสารและติดต่อพนักงาน...เพราะนี่ก็เป็น
อีกครั้งที่เธอไม่อาจโต้แย้งคำพูดของบุหลันกัลยา เธอไม่มีเวลามาสิ้นเปลือง
กับการทำใจ

สิ่งที่เธอทำได้ในตอนนี่ก็คือหาทางริดเงินจากพนักงานให้ได้มากที่สุด!
'สำหรับวันนี้ ถ้าคุณรอให้หนูสมัครงานผ่านแล้วค่อยโอนให้ห้าหมื่น
ก็ไม่มีปัญหา แต่เงินสองล้านนั้น...ไม่มีอะไรรับประกันเลยว่า คุณจะจ่ายหนูจริง
แถมงานนี้ก็เสี่ยงมาก ความลับที่คุณให้สืบก็น่าจะถือว่าผิดกฎหมายด้วย ยังไง
ระหว่างนี้หนูก็ต้องได้เงินจากคุณบ้าง'

'นี่แกคิดว่าตัวเองมีสิทธิ์ต่อรองเงินหรือ!' นางลักษณ์ถลึงตาด้วยความ
โมโห สรรพนามที่ใช้เรียกเธอก็เปลี่ยนไป

'คะ หนูมั่นใจว่าจะได้งาน เพราะตอนเจอกันเมื่อคราวก่อนน้องเดือน

ยังชวนหนูไปทำงานด้วยอยู่เลย แล้วถ้าเป็นหนูเขาก็ต้องไว้ใจพอสมควรแน่ๆ" พริมาภายังคงตอบโต้อย่างใจเย็นต่อไป "คุณไปหาคนอื่นก็ไม่มีอะไรรับประกันว่าทางนั้นจะรับคนคนนั้นเข้าทำงานเป็นเลขาฯ แล้วถ้าหนูไปสมัครงานวันนี้ ตำแหน่งนั้นก็คงจะไม่ว่างรอให้คนอื่นของคุณไปสมัครแล้วแน่ๆ"

คราวนี้สตรีสูงวัยถึงกับโมโหจนหน้าดำหน้าแดง หล่นจ้องหน้าเธออย่าง จะกินเลือดกินเนื้ออยู่พักหนึ่งก่อนจะส่งเสียงออกมา กระนั้นหล่อนก็เพียง เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน ไม่กล้าเสียงดังมากเนื่องจากกำลังนั่งอยู่ในร้านกาแฟชื่อดังที่เต็มไปด้วยผู้คน

"นั่งเด็บบ้า! อวดดี!"

"ตกลงคุณจะทำยังไงล่ะคะ...ความจริงถ้าหนูไปสมัครงานแล้วขอยืมเงิน น้องเดือนซักห้าหมื่นก่อนและให้เขาหักเงินคืนจากเงินเดือน เขาก็คงจะให้" พริมาภายังกดดันอีกฝ่ายอย่างต่อเนื่อง "ยังงี้ที่หนูร้อนเงินมากๆ ตอนนี้ก็แค่ห้าหมื่น ไม่ใช่สองล้าน"

"แล้วแกจะเอาอย่างไร!"

"คุณต้องการให้หนูไปสืบอะไรกันแน่...ที่หนูอยากรู้เพราะไม่อยากอยู่ในบริษัทนั้นนาน หนูกลัวโดนจับได้ อีกอย่างหนูไม่อยากทำงานอย่างไร้จุดหมาย ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จะได้เงินด้วย"

"ก็มีเรื่องใหญ่ๆ เรื่องหนึ่ง นอกนั้นก็แล้วแต่สถานการณ์"

นางลักษณะก็ยังไม่ยอมบอกอยู่ดีว่าอยากได้อะไรจากบริษัทธนโกสิน พริมาภาซึ่งใจนิตหนึ่งแล้วจึงตัดสินใจจะลองแหย่ต่ออีกนิต

"สามเดือนพอไหมคะ บริษัทนี้ทดลองงานสามเดือน"

"ถ้าเธอเอาข้อมูลมาให้ฉันได้ภายในสามเดือนก็โอเค" หล่อนกลับมาเรียกเธอดีๆ เหมือนเดิม ขณะเดียวกันสีหน้าก็ฉายแววครุ่นคิด ดูเหมือนจะต้องซึ่งใจเช่นเดียวกันว่าจะพูดมากแค่ไหน "พวกนั้นกำลังมีโปรเจกต์ใหญ่ ช่วงนี้กำลังเตรียมงานกัน ถ้าเธออยู่ถึงสามเดือนก็น่าจะได้ข้อมูลเกือบ

ไพนอลมาพอดี"

"แล้วที่คุณบอกว่านอกนั้นก็แล้วแต่สถานการณ์ล่ะคะ"

"ก็บอกแล้วไงว่าแล้วแต่สถานการณ์" นางลักษณะตอบเสียงสับัด

"ถ้าอย่างนั้นทุกครั้งที่คุณขอข้อมูลหรือความลับหน้าจากหนู คุณจะต้อง
จ่ายแสนหนึ่ง"

"อะไรนะ!"

"หนูบอกแล้วไงคะว่าหนูต้องการหลักประกันว่าหนูจะไม่ถูกหลอก
ให้ทำงานฟรี อีกอย่างเงินนี้ก็รวมอยู่ในเงินก้อนสองล้าน แค่นี้ก็ออกมาก่อน
หนูไม่ได้ขอคุณเพิ่มซักบาท" ปริมาภาชี้ให้เห็นความจริงอย่างเยือกเย็น
"ที่สำคัญถ้าคุณได้ข้อมูลไปก็ต้องเอาไปใช้ประโยชน์ มันคงจะทำเงินให้คุณ
ได้มากกว่าหนึ่งแสนนะ"

สตรีสูงวัยไม่ตอบในทันที หล่อนถลิ่งตาใส่เธออีกครั้ง ปกติเธอไม่ใช่คนที่
ที่เก่งเรื่องการเผชิญหน้าเท่าไร หากครั้งนี้เธอสะกดตัวเองให้มองอีกฝ่าย
ตอบกลับไปหนึ่งๆ จนกระทั่งสุดท้ายนางลักษณะก็ยอมกระแทกเสียงรับคำ

"ได้! ถ้าฉันขอข้อมูลนอกเหนือจากงานใหญ่นั้น ฉันจะจ่ายเธอ
ครึ่งละแสน หักจากก้อนสองล้าน!"

"ค่ะ ตกลงตามนี้" ปริมาภายักหน้ารับ ไม่ได้รู้สึกโล่งอกอะไร เพราะ
เธอค่อนข้างแน่ใจแต่แรกแล้วว่านางลักษณะจะต้องยอม ความกังวลที่อัดแน่น
อยู่ในอกยามนี้มีสาเหตุจากนัดในปลายวันนี้มากกว่า

เธอกำลังจะได้พบกับหนึ่งตะวันเป็นครั้งแรกในรอบเจ็ดปี...

ปริมาภาเดินฝ่าเปลวแดดหลังออกจากสถานีรถไฟฟ้าไม่นานก็มาถึง
ตึกธนโกสิน เธอติดต่อเคาน์เตอร์ต้อนรับ จากนั้นก็มีพนักงานคนหนึ่งลงมาจับ
อีกฝ่ายตรวจแฟ้มเอกสารสมัครงานของเธอแล้วจึงพาขึ้นลิฟต์ไปสัมภาษณ์
งาน

เมื่อวานบุหลันก็ลยาอธิบายเพิ่มเติมเอาไว้ว่าจะทำให้ดูเหมือนเป็นการสัมภาษณ์งานตามปกติเพื่อให้คนผิดสังเกตน้อยที่สุด ก่อนหน้านั้นก็มีคนมาสมัครงานในตำแหน่งเลขานุการไว้ก่อนแล้วสองสามคน หล่อนเลยจะเรียกสัมภาษณ์งานแบบกะทันหัน ถ้าใครมาก็สัมภาษณ์ ใครไม่มาก็ถือว่าตกไปเลย

ตอนที่พริมาภาขึ้นมาถึงหน้าห้องสัมภาษณ์ เธอทันเห็นแผ่นหลังของผู้สมัครอีกคนเดินเข้าไปในห้อง ในใจเธอรู้สึกผิดต่อผู้สมัครคนนั้นนิดหน่อย แต่ก็บอกตัวเองว่ามันเป็นเรื่องช่วยไม่ได้ เธอไม่ได้อยากแย่งงานของใคร เธอก็แค่อยากช่วยสองพี่น้องธนาโกตินเท่านั้น

หญิงสาวรออยู่พักหนึ่งผู้สมัครคนก่อนหน้าก็เดินออกมาจากห้อง แล้วพนักงานคนหนึ่งก็โผล่หน้ามาเรียกเธอเข้าไป

ในห้องมีโต๊ะอยู่สองตัว ตัวแรกเป็นโต๊ะยาวตั้งอยู่ตรงกลาง มีพนักงานนั่งอยู่สามคนรวมถึงคนที่เพิ่งไปตามเธอ ขณะที่โต๊ะเล็กอีกตัวตั้งเอียงๆ อยู่ด้านข้าง มีบุหลันก็ลยานั่งก้มหน้าก้มตาเปิดแฟ้มเอกสารสมัครงานของเธออยู่ พอเธอนั่งลงบนเก้าอี้หน้าโต๊ะยาวเรียบร้อยหล่อนก็เงยหน้าขึ้นมา จากนั้นก็ทำตาโตแล้วส่งเสียงร้องอย่างประหลาดใจออกมา

"พี่พริมาจริง ๆ ด้วย!"

"น้องเดือน" พริมาภาเลิกคิ้ว ทำท่าแปลกใจเช่นกัน...นี่ก็เป็นอีกเรื่องที่บุหลันก็ลยานัดแนะกับเธอเอาไว้ หล่อนแสดงได้สมจริงและดูแปลกใจไม่ผิดจากวันที่บังเอิญพบกันในงานอีเวนต์ เธอเลยตามน้ำไปได้ไม่ยาก

ถ้าเป็นเมื่อก่อนคงน่ากังวลกว่านี้ แต่อะไรต่อมิอะไรที่เธอพบเผชิญตลอดหลายปีที่ผ่านมาสอนให้เธอแสดงละครเป็น แม้จะไม่ถึงขั้นเป็นนักแสดงเจ้าบทบาทก็ตาม

"ตายแล้ว ไม่ได้เจอกันตั้งกี่ปีคะเนี่ย...เมื่อกี้เปิดดูรูปถ่ายในใบสมัครก็คิดว่าคุ้นจัง แต่เดือนจำชื่อจริงพี่พริมาไม่ได้ไง" บุหลันก็ลยาพูดเป็นชุด

"แล้วนี่ไปไหนมาไงคะเนี่ย"

"พี่เห็นมีตำแหน่งเลขชาย ว่างเลยจะสมัคร เมื่อวานโทรมาเขาบอกให้
วอล์กอินได้เลย...พอมามาเจอกันแล้วพี่ถึงเพิ่งนึกได่ว่าน้องเดือนนามสกุล
ธนโกติน"

"ค่ะ" สาวรุ่นน้องหัวเราะ "เดือนจำชื่อจริงพี่พริ้มไม่ได้ พี่พริ้มจำนามสกุล
เดือนไม่ได้ ถือว่าหายกันเนาะ...โลกเรานี้กลมดีจัง แต่พี่พริ้มโอเคใช่ไหม
ถ้าจะต้องเป็นเลขชาย ของเดือน"

"อ้าว สรุปว่าตำแหน่งเลขชาย ผู้บริหารที่พี่มาสมัครนี้ ผู้บริหารคนนั้น
คือน้องเดือนหรือคะ"

"ใช่ค่ะ เดือนเพิ่งเรียนจบ จะต้องมาช่วยงานพี่เดี๋ยวนี้แล้ว แต่ถึงจะบอกว่า
เป็นผู้บริหาร เอาเข้าจริงเดือนก็ยังต้องฝึกงานกับพี่เดี๋ยวก่อนแหละ" บุหลันกัลยา
หัวเราะอีก ก่อนที่หลอนจะทำท่านึกขึ้นได้แล้วหันไปหาพนักงานจากแผนก
บุคคลที่โต๊ะยาวซึ่งกำลังมองหลอนเป็นตาเดียว "พี่พริ้มคนนี้เป็นพี่ที่เดือนรู้จัก
มานานแล้วค่ะ ยังไงไม่ต้องสัมภาษณ์แล้วละ"

เมื่อได้ยินอย่างนั้นก็เป็นอันรู้กันว่าใครจะได้มาเป็นเลขานุการของ
บุหลันกัลยา พนักงานทั้งสามพึมพำรับคำแล้วหันไปก้มหน้าก้มตาเก็บของ
บนโต๊ะ ขณะที่น้องสาวของประธานบริษัทลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว

"มาค่ะพี่พริ้ม ไปหาพี่เดี๋ยวกัน"

สองมือของพริมาภาเย็นเยียบ หัวใจสั่นไหว หากสองขาที่ยังต้องก้าวเดิน
ตามบุหลันกัลยาไปตามปกติ พร้อมกับนั้นปากของเธอก็เล่าเรื่องข้อตกลงที่
ทำกับนางลักษณ์เมื่อเช้านี้ไปด้วย เวลานี้อวัยวะต่างๆ ในร่างกายของเธอดูจะ
ทำงานไม่สัมพันธ์กันเสียเลย

"โอ้โฮ พี่พริ้มเก่งจังค่ะ" น้องสาวของหนึ่งตะวันหันมามองเธออย่างขี้ขョ
ระคนนับถือเมื่อฟังเรื่องข้อตกลงทั้งหมดจนจบแล้ว

"พี่ไม่ได้เก่งหรอกค่ะ พี่แค่อยากได้เงิน" พริมาภาหัวเราะขึ้นๆ "อย่างพี่พี่เล่าให้น้องเดือนฟังไปแหละค่ะ พี่มีหนี้ก้อนใหญ่ที่ต้องใช้ ถ้าพี่ได้เงินก่อนมาจ่ายโปะทีละแสนมันจะช่วยลดทั้งต้นและดอกเบี่ยได้เยอะ หลังจากนั้นพี่จะสบายขึ้น"

"เดือนว่าหลังจบเรื่องนี้จะคุยกับพี่เดีย..." บุษลันกัลยาพูด หากคราวนี้หล่อนดูไม่แน่ใจนัก สายตาตัวตมาทางเธอเป็นเชิงถาม เธอเลยยิ้มแล้วส่ายหน้าเบาๆ

"พี่ได้เงินจากบ้านของน้องเดือนมาพอแล้วค่ะ คราวนี้พี่ไม่ได้ต้องการอะไรจากบ้านของน้องเดือนจริงๆ ถ้าจะให้พี่รับเงินก็ขอแค่เงินเดือนจากการทำงานก็พอ"

กลับมาเจอกันคราวนี้ พี่เดียจะว่าไงเนี่ย บุษลันกัลยาอดสงสัยไม่ได้ พริมาภาเป็นคนสวยแบบพิมพ์นิยม นอกจากดวงหน้าหวานปานน้ำผึ้งเดือนห้าแล้ว เธอยังมีดวงตากลมโตดำลึบแบบไม่ต้องพึ่งคอนแทกเลนส์ บิ๊กอาย ไหนจะปากอิมที่คงดูเฝ้าชวนน่าจูบมากในสายตาผู้ชายนั้นอีก แถมผิวของเธอก็ขาวจั๊ว ซึ่งหล่อนแน่ใจว่ามันเป็นความขาวตามธรรมชาติเพราะเห็นกันมาตั้งแต่สมัยวัยรุ่น... พี่ชายหล่อนติดใจแรกเริ่มคงเพราะความสวย แต่หลังจากนั้นคงเป็นเพราะตัวตนของเธอ กระทั่งหล่อนเองเมื่อก่อนไม่ได้คลุกคลีกับพริมาภามากนักก็ยิ่งรับรู้ว่าเป็นคนใจเย็น เรียบร้อย และนุ่มนวล

'พริมาภาเยอะ แล้วพริมาก็ทำให้พี่เป็นคนที่ดีขึ้น' หนึ่งในตะวันเคยพูดกับหล่อนอย่างนั้น หากหลังจากนั้นไม่นานคนรักของเขาก็หายตัวไป

สาวเปรี้ยวรุ่นน้องสบตากับพริมาภาก่อนจะส่งยิ้มให้ จากนั้นหล่อนก็หันไปทางชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่หน้าห้องผู้บริหารสูงสุดของบริษัท เขากำลังจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ แต่เมื่อรับรู้ว่ามีคนเดินมาก็หันมามอง

"พี่ลิต ตอนนีพี่เดียว่างอยู่หรือเปล่าคะ"

"ว่างครับ บอสสั่งว่าถ้าคุณเดือนมาให้เข้าไปได้เลย"

"โอเคค่ะ" บุษลินกัลยายิ้ม "แต่ไหนๆ แล้วแนะนำก่อนดีกว่า พี่ลิตคะ นี่พี่พริ้ม จะมาเป็นเลขาฯ ของเดือนค่ะ คือเราบังเอิญรู้จักกันมาก่อนหลายปีแล้ว...พี่พริ้ม นี่พี่ลิต เป็นสุดยอดเลขาฯ ของพี่เดีย"

"สวัสดิ์ค่ะ" พริ้มมายกมือไหว้ คะเนจากสายตาแล้วขวลิตน่าจะมียอายุรุ่นราวคราวเดียวกับหนึ่งตะวัน

"ยินดีที่ได้รู้จักครับ" ชายหนุ่มส่งยิ้มกลับมาพร้อมกับกรับไหว้ จากนั้นเขาก็หันไปกระซำน้องสาวเจ้านาย "นี่แปลว่าได้เลขาฯ มาทำงานรอเจ้านายใช่ไหม"

"แหม พี่ลิตก็..." บุษลินกัลยาค้อน

"จะรับเครื่องตี๋มหรือของว่างใหม่ครับ เตียวผมให้แม่บ้านจัดให้"

"ไม่เป็นไรค่ะ เตียวคุยกับพี่เดียเสร็จแล้วเดือนจะพาพี่พริ้มไปเลี้ยง" สาวเปรี้ยวตอบ ความจริงแล้วหล่อนคิดว่าคงไม่ดีแน่ถ้าให้ใครมาเคาะประตูขัดจ้งหวะระหว่างคุยเรื่องสำคัญ

บุษลินกัลยาเดินต่อไปเคาะประตูบานใหญ่เบื้องหน้าอย่างคุ่นเคย ขาของพริ้มมาแข็งเป็นหิน หากสุดท้ายเธอก็สั่งให้ตัวเองก้าวเท้าตามรุ่นน้องไปจนได้

มาถึงจุดนี้...เธอทำได้แค่เดินหน้าต่อไปเท่านั้น

บรรยากาศภายในห้องทำงานกว้างอืดอาดและอิหลักอิเหลื่ออย่างประหลาด หนึ่งตะวันกำลังนั่งอ่านเอกสารที่ถูกส่งขึ้นมาให้เขาเช้นตอนที่น้องสาวเคาะประตูขอเข้าห้อง เขาส่งเสียงอนุญาตแต่ก็ไม่ได้เงยหน้าขึ้นมาสนใจความเคลื่อนไหวในห้องทันที ใบหน้าหล่อเหลาก็อ่านเอกสารต่อจนจบแล้วจึงลงนามอนุมัติ และเมื่อเงยหน้าขึ้นเขาก็พบกับผู้หญิงสองคนยืนอยู่หน้าโต๊ะทำงาน

แน่นอนว่าคนหนึ่งคือบุหลันกัลยา ส่วนอีกคนที่ตัวเล็กกว่าคือพริมาภา...
อดีตคนรักของเขา

อดีตคนรักที่แลกความรักกับเงินหนึ่งล้านบาทแล้วหนีหายเข้ากลีบเมฆ
ไปเมื่อเจ็ดปีก่อน!

ดวงตาสองคู่มองสบกัน ความเงิบในห้องคล้ายยั้งหนักอึ้ง ก่อนที่
ฝ่ายหญิงจะเป็นคนยกมือไหว้แล้วเอ่ยเสียงเรียบ

"สวัสดิ์ค่ะ"

หนึ่งตะวันแทบไม่เปลี่ยนไปเลย เขายังคงหล่อเหลาแบบ 'โอป้าเกาหลี่'
ตามที่บรรดาเพื่อนของเธอแอบกรีดกรีดและยุยงให้เธอรับรักเขา ผิวของ
เขาขาวกว่าน้องสาวด้วยอิทธิพลเชื้อสายจีนทางมารดา นั่นทำให้แฝงตัวเข้ม
ของเขาดูเด่น เช่นเดียวกับดวงตาคมกริบสีดำจืด มันจะเปล่งประกาย
วาววามเสมอยามเขาอารมณ์เสีย แต่ถ้าเป็นตอนที่เขากำลังใช้ความคิด
หัวคิ้วก็จะกดลงจนเป็นร่อง การเปลี่ยนแปลงที่กาลเวลาก่อให้เกิดคือเขาดูเป็น
ผู้ใหญ่ขึ้น

หัวใจของพริมาภาวูบไหวรุนแรง หากเธอก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจาก
สะกดมันไว้ เธอรู้จักเขาดี และสายตาของเขาก็บอกชัด...เขาไม่ได้ยินดีที่
ได้พบเธอเลย

"เข้าเรื่องเลย ผมมีเวลาไม่มาก" ชายหนุ่มพยักพืดไปยังเก้าอี้
หน้าโต๊ะ "เล่าเรื่องที่ญาติเรียกคุณไปคุยอย่างละเอียด แล้วก็เรื่องที่เมื่อเช้า
คุณไปเจอกับญาติมาอีกครั้งด้วยว่ามีอะไรคืบหน้าบ้าง"

คำพูดเชิงสั่งด้วยน้ำเสียงและสีหน้าจริงจังเคร่งขรึมทำให้บุหลันกัลยา
ต้องหันไปมองพี่ชาย หากพริมาภาก็ยังคงนิ่ง เธอพยักหน้านิดหนึ่งแล้วจึง
เริ่มเล่าเรื่องที่เคยเล่าให้สาวรุ่นน้องฟังมาแล้ว เขาไม่พูดไม่ถามอะไรสักคำ
เธอก็เล่าต่อไปถึงเหตุการณ์เมื่อเช้า ให้ข้อมูลใหม่เกี่ยวกับเรื่องที่เราพยายาม
ซักไซ้ถามนงลักษณ์มา รวมถึงเรื่องที่เราจะทำงานอยู่ในบริษัทธนโกสิน

แค่สามเดือนและค่าข้อมูลงวดละแสน

"แล้วส่วนต่างที่เหลือจากข้อตกลงสองล้านนั้นจะเรียกเก็บจากรธนโกตินใช่ไหม"

คำถามที่หนึ่งตะวันส่งมาหลังจากฟังจบทำให้ปริมาภาอึ้งไป และก็เป็นที่อีกครั้งที่บุหลันกัลยาหันไปมองพี่ชาย แต่ไม่ทันไรหล่อนก็ต้องหันกลับไปหา รุณพี่สาวคนสวย

"ดิฉันไม่ได้หวังเงินจากรธนโกติน แต่ถ้าคุณจะกรุณาดิฉันก็ยินดีรับค่ะ"

"ถ้าสุดท้ายคุณไม่ได้ทำตัวเป็นนกสองหัว หักหลังทั้งสองทาง ผมจะคิดดูแล้วกัน"

ปริมาภานิ่งงัน ขณะที่คราวนี้บุหลันกัลยาไม่ได้แค่มอง ปากของหล่อนเผยอจะส่งเสียง หากก็ยิ่งซ้ากว่าพี่ชาย

"พี่ว่าข้อมูลที่ทางนั้นเล็งไว้น่าจะเป็นเรื่องแบรนต์ชุดชั้นในพรีเมียมของเรา เพราะทางนั้นก็มียศกยภาพพอที่จะผลิตได้เหมือนกัน ถ้าได้แบบไปก็ถือปี่ได้เลย"

"เดือนนี้ว่าฉัน ตอนนี้งานใหญ่ของบริษัทเราก็มีเรื่องแบรนต์ชุดชั้นในนี้แหละ" น้องสาวแอบค้อนพี่ชายที่เปลี่ยนเรื่องดักคอได้รวดเร็ว แต่หล่อนก็ตัดสินใจกลืนคำพูดที่ค้างอยู่ตรงปลายลิ้นกลับลงลำคอไป จากนั้นก็หันไปพูดกับปริมาภา "คือจ๊ะพี่พริม เดิมธนโกตินมีแบรนต์ชุดชั้นในอยู่แล้ว แต่ตอนนี้เรากำลังจะแตกแบรนต์ใหม่ให้มีความพรีเมียม เป็นชุดชั้นในไฮโซชื่อโปรเจกต์แพนโดรา"

"แล้วตั้งใจจะเปิดตัวเมื่อไหร่คะ"

"อีกสี่ห้าเดือนคะ ถ้าเป็นโปรเจกต์นี้จริงก็ไม่แปลกที่ทางนั้นยอมให้พี่พริมแฝงตัวแค่สามเดือน เพราะอีกสามเดือนงานก็ต้องได้เนื้อได้หนังไปมากแล้ว แค่ได้ข้อมูลตรงนั้นมาแล้วรีบถือปี่ก็น่าจะทำทันนะ ระหว่างนี้เขาก็คงสั่งให้พี่พริมขโมยข้อมูลเป็นระยะนั่นแหละ โปรเจกต์นี้เดือนเข้ามา

คลุกคลีตั้งแต่เริ่มวางแผนเลย มีนำทางขึ้นถึงฟุงเป่ามาที่เดือน"

"แล้ว...ถ้าเขาต้องการข้อมูลของโปรเจกต์นี้จริงๆ จะทำยังไงคะ"

"รอให้แน่ใจก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกที" หนึ่งตะวันตอบแทนน้องสาวเสียเอง "แล้วนี่เดือนจะเปลี่ยนใจเข้ามาทำงานให้เร็วขึ้นหรือเปล่า"

"คะ?" บุญหลันกัลยาทำหน้าง

"ก็กว่าเดือนจะเข้ามาทำงานจริงๆ จังๆ ก็ตั้งหลังรับปริญญา แล้วรับলেখชาย มาก่อนแบบนี้ถ้าทางนี้รู้จักต้องสงสัยแน่"

"ยังไงเดือนก็ต้องเข้ามาดูแผนโตราเป็นระยะเหมือนที่ผ่านมาแหละ แต่ถ้าจะให้เข้ามาเต็มเวลาเลย...คือเดือนก็รับงานข้างนอกไว้แล้ว บางงานก็ต้องเดินทาง" สาวเปรี้ยวเหลือบมองพริมาภาอย่างกังวล ตั้งแต่เมื่อวานหล่อนคิดวางแผนอะไรมากมาย แต่ต้นล้มเรื่องนี้เสียสนิท

"พี่นี่กว่าน้องเดือนกำลังจะเข้ามาที่บริษัทซะอีก" คนเพิ่งได้งานเลขานุการเพิ่งตระหนักว่าเจ้านายโดยตรงของตัวเองยังไม่ได้เป็นพนักงานประจำด้วยซ้ำ

"เปล่าคะ เดือนตั้งใจว่าจะรอรับปริญญาเสร็จก่อนถึงจะเข้ามา มันก็อีก...สี่ห้าเดือน"

สี่ห้าเดือน? พริมาภามองใบหน้าสวยเฉียวอย่างมึนงง แต่ไม่ทันไรหนึ่งตะวันก็ส่งเสียงขึ้นมาอีกครั้ง

"งั้นก็ฝากเลขชาย ไว้กับพี่"

"หา? ฝาก!?" คราวนี้เป็นบุญหลันกัลยาที่ร้องออกมาอย่างมึนงง

"มันเป็นทางเดียวที่จะทำให้ไม่มีใครสงสัย...ก็ให้เลขชาย เดือนดูแลติดต่องานให้เดือนนะแหละ เพียงแค่นั่งหน้าห้องพี่ชั่วคราวไปก่อน"

"พี่พริม...ว่าไงคะ" คนเป็นน้องสาวหันไปหารุ่นพี่หน้าหวานอย่างลั้งเลระคนเกรงใจ ทว่า...

"เราเป็นเจ้านายนะเดือน" หนึ่งตะวันชี้ให้เห็นความจริงเสียงเรียบ "เราคือคนที่ต้องตัดสินใจ ต้องออกคำสั่ง ไม่ใช่ให้ลูกน้องมาชี้คอบงการ"

"แหม พี่เต๋ย คือเดือนบอกพี่พริ้มไว้ว่าจะให้มาเป็นเลขาฯ เดือน แล้วจู่ๆ จะให้มานั่งหน้าห้องพี่เต๋ย เดือนก็ต้องถามก่อนสิ" บุษลันกัลยาตัวดีสายตามองพี่ชายเคื่องๆ

"ก็แค่นั่งหน้าห้อง พี่ไม่ไปยุ่งกับเลขาฯ ของเดือนหรอก"

"เอาตามที่คุณหนึ่งตะวันบอกก็ได้ค่ะ พี่ไม่มีปัญหา มันเป็นทางที่ดีที่สุดที่จะไม่ให้ใครสงสัย..." พริมาภาพูดอย่างนุ่มนวล

"เรียกผมว่าบอส" ชายหนุ่มส่งเสียงแทรกขึ้นมาอีกครั้ง "พนักงานของธนโกลด์ทุกคนเรียกผมว่าบอส"

"ค่ะบอส" พริมาภารับคำไม่อึดออด

เกิดความเงียบขึ้นชั่วขณะ บรรยากาศไม่ได้โอ้อัดเหมือนตอนแรกที่เข้ามาในห้อง หากบุษลันกัลยาก็คิดว่าควรจะพาตัวพริ้มที่ออกจากห้องทำงานของพี่ชายเสียที ทั้งสองมองหน้าสบตากันเหมือนปกติก็จริง แต่สำหรับหล่อนแล้วมันปกติเกินไป

คนที่เคยมีคดีต่อกัน แต่ต่างฝ่ายกลับทำนิ่งเฉยต่อกันได้ประหนึ่งนัดแนะกันมาก่อน หล่อนไม่เข้าใจเอาเสียเลย แต่ที่แน่ๆ คนกลางอย่างหล่อนรู้สึกงงงวยระคนอิหฺลัทธิเหลือขอบกล

"โอเคค่ะ งั้นก็ตกลงตามนี้" บุษลันกัลยาเปิดปากบ้าง "งั้นเดี๋ยวเดือนจะพาพี่พริ้มออกไปคุยกับพี่ลิต พี่เต๋ยจะได้ทำงานต่อ"

เมื่อหนึ่งตะวันไม่ได้แย้ง พริมาภาจึงยกมือไหว้เข่าก่อนจะลุกจากเก้าอี้แล้วเดินตามพริ้มน้องออกจากห้อง สีหน้าสงบนิ่งแม้แท้จริงในใจจะปั่นป่วนไม่ต่างจากท้องทะเลในวันที่มีมรสุม

ไม่มีแล้วพี่เต๋ยของพริ้ม และไม่มีพริ้มของพี่เต๋ยแล้วเช่นกัน...แต่มันก็ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นถือว่าดีกว่าที่เธอคาดการณ์เอาไว้มากด้วยซ้ำ

เป็นแบบนี้มันดีแล้วจริงๆ...

บทที่ 3

ความทรงจำในกล่องที่ไม่เคยปิดตาย

พริมาภา กิ่งนั่งกึ่งนอนกึ่งหัวเตียง ดวงตากลมโตเหม่อมองหลอดไฟบนเพดาน จนกระทั่งโทรศัพท์มือถือในมือส่งเสียงร้องว่ามีข้อความถูกส่งเข้ามา เธอจึงก้มลงเปิดดู ครั้นเห็นว่ามีข้อความแจ้งเตือนว่ามีเงินถูกโอนเข้าบัญชี เธอก็กดออกจากหน้าข้อความไปเข้าแอปพลิเคชันของธนาคารที่ใช้อยู่ประจำ ใช้เวลาไม่นานก็โอนเงินได้สำเร็จ จากนั้นเธอก็กดหน้าจอมือถือต่อไปยังแอปพลิเคชันแชต

'หนูส่งเงินไปแล้วนะ วานป้าช่วยจัดการให้ที'

พอส่งข้อความไปแล้วเธอก็ถอนหายใจ กลับไปเงยหน้ามองเพดานอีกครั้ง ผ่านไปครู่หนึ่งจึงมีข้อความถูกส่งกลับมาเป็นสติ๊กเกอร์ตัวการ์ตูนพูดว่าโอเค นั่นทำให้เธอถอนหายใจออกมา...ขนาดจะส่งเงินไปให้พ่อ เธอยังไม่สามารถส่งเข้าบัญชีของเขาโดยตรงได้ ต้องโอนเข้าบัญชีป้าสร้อยซึ่งเป็นญาติที่ไว้ใจได้แล้วให้วานให้อีกฝ่ายจัดการให้ เพราะถ้าเงินเข้าบัญชีของพ่อ มันอาจจะถูกเอาไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ก็ได้ ต่อให้คราวนี้เป็นเรื่องใหญ่

ถึงขนาดมีคนจะเอาเข้าคุกเพราะการที่เข้าไปขับรถชนเด็กก็ตาม

บางทีพริมาภาก็อยากจะหนีไปให้พ้นๆ แล้วเริ่มต้นชีวิตใหม่ ทั้งทุกอย่างไว้เบื้องหลัง...แต่เอาเข้าจริงถึงจะมีความคิดนี้ผุดขึ้นมาในหัวบ่อยแค่ไหน สุดท้ายเธอก็ทำไม่ได้อยู่ดี

เมื่อบ่ายหลังออกจากห้องทำงานของหนึ่งตะวันแล้ว บุษลันก็เลยก็ช่วยเร่งขั้นตอนการทำบัตรพนักงานให้เธอ พอได้บัตรมาแล้วเธอก็เลยรีบติดต่อนางลักษณ์ ถ่ายรูปบัตรพนักงานส่งให้หล่อนดูเป็นหลักฐาน หล่อนจึงบอกว่าจะจ่ายเงินห้าหมื่นแรกให้ตามที่เคยเสนอไว้ภายในคืนนี้ เธอถือโทรศัพท์มือถือถือในมือตลอดทางกลับบ้านจนกระทั่งกลับถึงห้อง เผารอให้เงินถูกโอนเข้ามาเพื่อที่จะได้โอนต่อไปจัดการปัญหาให้พ่อ

'ถ้าคืนนี้ไม่ได้เงิน พรุ่งนี้เช้าพี่พริมาบอกเดือนนะคะ เดียวเดือนโอนให้ก่อน แล้วพี่พริมาได้เงินเมื่อไหร่ค่อยโอนคืน'

บุษลันก็เลยสั่งเธอเอาไว้ก่อนแยกกัน หล่อนมีน้ำใจต่อเธอมาก แต่เธอก็คิดเอาไว้แล้วว่าต่อให้ไม่ได้เงินก็จะไม่รบกวนหล่อน...เธอเป็นหนี้มากพอแล้ว

หญิงสาวนั่งเหม่ออยู่อีกพักกว่าจะสามารถปิดความจริงเกี่ยวกับภาระอันหนักอึ้งออกจากใจได้ เธอวางโทรศัพท์มือถือแล้วรวบรวมเรี่ยวแรงลุกจากเตียงเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้าเพื่อเตรียมชุดทำงาน บุษลันก็เลยบอกให้เธอเริ่มงานพรุ่งนี้เลย เพราะหล่อนยังว่างพอจะเข้าบริษัทมาอธิบายอะไรต่อมิอะไรให้เธอฟัง ส่วนสัปดาห์หน้าหล่อนต้องไปอีเวนต์เปิดตัวโรงแรมที่เชียงใหม่หลายวัน

พริมาภาดิ่งชุดกระโปรงเรียบๆ ออกมาตัวหนึ่ง ไม่ได้มีความคิดจะแต่งตัวสวยงามเป็นพิเศษใดๆ ทั้งสิ้นเพราะไม่มีความจำเป็น แต่ยังไม่ทันปิดประตูตึกกองกางเกงที่พับไว้กลับเลื่อนไถลลงมากองบนพื้นหน้าตู้ เธอเลยต้องแขวนชุดกระโปรงแล้วทรุดตัวลงไปจัดการ ทว่าพอเงยหน้าขึ้นจะยกกองกางเกงกลับเข้าตู้ เธอก็ต้องนั่งงั้นเมื่อพบเข้ากับสันของหนังสือเล่มหนา

ที่ถูกซุกไว้ตรงมุมในสุดของตู้

หลังจากนั่งมองมันอยู่พักหนึ่ง มือเธอก็เอื้อมไปหยิบมันออกมา ถึงมองเผินๆ มันคือหนังสือวรรณกรรมคลาสสิกเล่มหนึ่ง หากแท้จริงแล้วไม่ใช่ มันคือตู้เซฟเคลื่อนที่ซึ่งทำให้ดูเหมือนเป็นหนังสือเล่มใหญ่ เมื่อเปิดหน้าปกแล้วจึงจะเห็นตัวล็อกแบบใส่รหัสซ่อนอยู่ด้านใน เธอได้ตู้เซฟนี้ไปเป็นของขวัญเมื่อเจ็ดปีก่อน และคนที่ให้มันมาก็คือคนที่ยื่นอยู่ข้างเธอในภาพถ่ายที่เก็บไว้ในเซฟนี่เอง

แม้จะไม่ได้แตะต้องตู้เซฟพิเศษนี้มานานมากแล้ว หากพริมาก็จดจำรหัสได้ไม่มีลืม เธอเลื่อนแถวตัวเลขเป็นเลขวันเกิดของหนึ่งตะวัน จากนั้นก็หมุนปลดล็อก มีเสียงกริกเบาๆ แล้วความทรงจำทั้งหมดที่ถูกเก็บไว้ในนั้นก็ทะลักไหลออกมา

ที่วางอยู่บนสุดคือภาพคู่ของเธอกับหนึ่งตะวัน ตอนนั้นเธอเป็นเฟรชชี ส่วนเขาเรียนอยู่ชั้นปีสุดท้าย เธอกับเขาไม่ได้เรียนอยู่คณะเดียวกัน หรือจะบอกว่าเส้นทางชีวิตไม่น่าจะพาดผ่านกันเลยก็ได้ แต่เธอกับเขาก็ได้พบกัน เพราะเขากับเพื่อนรวมตัวกันไปติวสอบเข้ามหาวิทยาลัยให้กับเด็กมัธยม ตอนนั้นครอบครัวของเธอไม่อัปเดตแต่ก็ได้รั่วรายขนาดจะเอาเงินไปจ่ายค่าเรียนพิเศษได้โดยไม่ต้องคิดอะไร ดังนั้นเมื่อรู้ว่ามิโครงการติวฟรีเธอเลยไปเข้าร่วม เธอจำได้แม่นว่าชายหนุ่มจ้องเธอไม่วางตาตั้งแต่แรกพบจนเธอติวไม่รู้เรื่อง และเขาก็ตามจับเธอตั้งแต่วันนั้น

ตอนนั้นพริมาอายุยังเด็ก แน่ใจว่ามันเป็นเรื่องง่ายที่จะหนีเหวไปกับรุ่นพี่ที่ทิ้งหล่อเหลาและสุขภาพ กระนั้นด้วยสังคมที่อยู่ทำให้เห็นตัวอย่างที่ไม่น่าเอาเยี่ยงอย่างมามากเธอเลยสงวนท่าที หากเขาก็ไม่ทำถอย เทียวไล่ เทียวชื้อเธออย่างเสมอต้นเสมอปลายแต่ขณะเดียวกันก็ระมัดระวังให้เกียรติ กระทั่งเธอสอบติดมหาวิทยาลัยเดียวกับเขา เธอเลยตกลงปลงใจอมคบกับเขา

นั่นเป็นปีสุดท้ายที่หญิงสาวรู้สึกมีความสุขอย่างแท้จริง...

'ครอบครัวของเธอมมีปัญหาขนาดนี้ เธอคิดจริงๆ เธอว่าเหมาะสมจะมาดองกับครอบครัวของฉัน' แม่ของหนึ่งตะวันพูดกับเธอเมื่อเจ็ดปีก่อน 'เห็นแก่แต่ยี่เกอะ เปิดโอกาสให้ยี่เจอผู้หญิงที่เหมาะสมคู่ควร แล้วเธอก็เอาเงินล้านไปช่วยพ่อแม่...ฉันไม่ได้ดูถูกรอกนะ แต่เธอน่ะชาตินี้จะมีปัญหาหาเงินล้านเองหรือเปล่ายังไม่รู้เลย ต่อให้เธอไม่ได้ตั้งใจจะเอาเงินของแต่คนอย่างยี่เกก็ไม่มีทางปล่อยให้แฟนลำบากหรอก ยิ่งงใจเธอก็เป็นภาระของแต่ยี่ชัตจ'

ถึงเวลาจะผ่านมานานแล้ว หากพริมาภาก็ยังจดจำคำพูดเหล่านั้นได้แม่นยำ เธอยิ้มขึ้นๆ ออกมาขณะใช้ปลายนิ้วเกี่ยข้าวของสิ่งละอันพันละน้อยภายในเซฟ เซฟนี้หนึ่งตะวันเป็นคนให้มา เขาบอกว่าให้เธอเอาไว้เก็บเรื่องราวระหว่างเธอกับเขา และเธอก็ทำตามนั้นจนถึงวันนี้...ทุกอย่างระหว่างเธอกับหนึ่งตะวันถูกเก็บรักษาไว้ในเซฟหนังสือนี้ ตั้งแต่ดอกไม้กระถางต้นไม้ของมหาวิทยาลัยที่เขาแอบตัดมาให้เธอ แล้วเธอก็เอามาทำที่คั่นหนังสือดอกไม้แห้ง หรือกระทั่งเปลือกลูกอมที่ด้านในมีมุกบอกรักเสี้ยวๆ พิมพ์อยู่ในนั้น ซึ่งจนถึงวันนี้เธอก็ยังต้องยิ้มขำเมื่อนึกว่าตนเคยเขินกับมุกเสี้ยวๆ พวกนี้ขนาดไหน

'พี่ไม่ไปยุ่งกับเลขชาย ของเดือนหรือ'

พริมาภาก็ยิ้มออกมา ภาพที่หนึ่งตะวันมายืนรอรับเธอที่หน้าห้องเรียนจนเพื่อนๆ แซวกันยกใหญ่ผุดขึ้นมาในหัว

'เรียกผมว่าบอส'

ภาพที่เขายื่นหน้าเข้ามาขโมยหอมแก้มเธอตอนที่เขาช่วยติววิชาภาษาอังกฤษก่อนสอบติดตามมา

'แล้วส่วนต่างที่เหลือจากข้อตกลงสองล้านนั้นจะเรียกเก็บจากธนโภคินไช้ใหม่'

ภาพที่เธอกับเขาทุ่มเถียงกันตอนที่ที่บ้านเธอมีปัญหาติดขัดเรื่องเงิน จนเธอกังวลเรื่องค่าเทอม เขาบอกจะออกเงินให้ก่อนแล้วค่อยให้เธอคืนทีหลัง แต่เธอก็ไม่ยอม ทว่าการทุ่มเถียงกันก็ไม่ได้ยาวนานนัก เพราะพอเธอร้องให้ เขาก็ยอมเลิกคัดค้านแล้วเปลี่ยนเป็นกอดปลอบเธอแทน แล้วเธอกับเขาก็ตกลงกันว่าจะรอจนถึงที่สุด ถ้าหาทางแก้ไขไม่ได้จริงๆ เธอจึงจะยอมรับความช่วยเหลือจากเขา ซึ่งครั้งนั้นครอบครัวเธอก็หาเงินมาทันจนได้

ภาพในครรลองจักรของพริมาภาพรำเลื่อนด้วยน้ำอุ่นๆ ที่เอ่อขึ้นมาคลอหน่วยตา เธอปล่อยให้มันรินไหลลงมาตามแก้มนวลโดยไม่เช็ด ขณะเดียวกันก็เก็บรูปถ่ายกลับลงไปในเซฟแล้วปิดล็อกตาม ทั้งความทรงจำทั้งหมดไว้ในความมืด

หญิงสาวรู้ดี เธอควรจะปล่อยเรื่องเก่าๆ ในอดีตเหล่านั้นให้เลื่อนจาง แทนที่จะโอบกอดมันเอาไว้อย่างที่นำมาตลอดเจ็ดปี

บางที...เมื่อพ้นสามเดือนนี้ไปแล้ว มันคงถึงเวลาที่เธอจะทิ้งเซฟและความทรงจำทั้งหมดไปเสียที

(ติดตามอ่านต่อไปในฉบับเต็ม)